Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்த ஹூ மார்கழிமீ [ஸஞ்சிகை 11.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்... ... ... 381.
2. சில விஷ்ணு ஸூக்தங்கள் ... ... 391.
3. ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிஹ்மன் விஷயம்
ப்ரஹ்லாதன் சரித்திரம் ... ... 398.
4. இதிஹாஸங்களும் அவதார சரித்ரங்களும் ... 403.
5. அதிகரண ஸாராவளியின் மணிப்ரவாள வ்யாக்யாந அவதாரிகை
ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ... ... 407.
6. 1912-13 ஹூ-த்திய ஆடிடருடைய அறிக்கை ... 419.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்

ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B A., B.L.

Vol. 4—No. 11.

December 1914.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** Vedanta Dipika, Pallavaram, Chingleput Dist. and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, Chittoor, Chittoor Dist. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 4 as early as possible and to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" வேதாந்த தீபிகை, டல்லாவரம், செங்கல்பட்டுஜில்லா, என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும், விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, சித்தூர், சித்தூர் ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஶிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விஶேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லாரும் நான்காவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ருபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 4.] ஆநந்தவருஷ மார்கழிமீ [ஸஞ்சிகை 11.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

மரணாநந்தரம் ஜீவனுடைய அநுவ்ருத்தி.

இங்கிலீஷ் ராஜ்யவாஸியாகிய ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் எனும் பதார்த்த ஶாஸ்த்ர வித்வான் சென்ற நவம்பர்மீ 22உ, வால்வர்த் எனும் நகரத்திய ப்ரௌனிங் ஹால் எனும் மண்டபத்தில், சரீர விலக்ஷணனான ஜீவனுடைய அஸ்தித்வ விஷயமாக உபந்யஸித்தார். "சைதந்ய பாவம் சரீரத்தை அதிக்ரமித்தது எனக்கண்டபின், அது மரணாநந்தரம் அநுவர்த்திக்கின்றது என்பதையும் அறிவது ஸுலபம். ஏனென்றால், சரீரம் நசிக்குங்கால் ஆத்மா நசிக்கின்றான் என்பது யுக்தியுக்தமன்று" எனமொழிந்து, அந்த வித்வான், "அநுபவ ஶாஸ்த்ர முறையில் ஏற்பட்ட ஸ்பஷ்டமான ஹேதுக்களால் இதை நான் சொல்கின்றேன். இறந்துபோன எனது நண்பரில் சிலர் இருக்

கின்றனர் என்பதை நான் அறிவேன். அவருடன் நான் ஸம்பா ஷித்தேன். அவருடன் ஸம்பாஷித்தல் கூடும். அதற்குரிய க்ரமங் களுக்கு உட்பட்டு அது நடக்கும் நிலைமையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்படி யறிவது ஸுலபமல்ல. அறிவது ஸாத்ய மென்பேன். இவ்விடம் இருக்கின்றவருடன் எவ்வண்ணம் நான் பேசக்கூடுமோ, அவ்வண்ணமே இறந்தவருடனும் பேசியிருக் கின்றேன். அவர் பதார்த்த ஶாஸ்த்ர நிபுணர். ஆதலால், அவ ருடன் நான் பேசியது உண்மை என்றும், அவரையன்றி மற்ருே ருடன் நான் பேசினவனல்ல னென்றும், இந்தவிஶ்வாஸம் எனக்கு ப்ரமையால் ஜநிக்கவில்லை யென்றும், அவர், எனக்குத் தக்க ஸாக்ஷயம் அளித்த காரணத்தால் மொழிகின்றேன். அந்த ஸாக்ஷ யங்களில் சில வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மற்றவை பின்னல் வெளிப்படுத்தப்படும். இது இங்ஙனமென த்ருடமான விஶ் வாஸத்துடன் நான் சொல்லுகின்றேன். மரணாநந்தரம் நாம் அநு வர்த்தித்திருக்கின்ருேம். இறந்தவர், நமது வ்யாபாரங்களில் பற் றுடையவராக இருக்கின்ருர். நமக்கு அவர் உபகரிக்கின்ருர். நாம் அறிகின்றவற்றைவிட, விஷயங்களைப்பற்றி, அவர் மிக்க அறிந் தவர்கள். பதேபதே நமக்கு அவர் அவற்றைத் தெரிவிக்கின்றனர். என்போல் பதார்த்த ஶாஸ்த்ர விஷயமான பாண்டித்யத்தில் சிறந்த பலரும், இந்தக் கல்வியற்ற இதரர்களும், இந்த விஷ யத்தை யறிந்திருக்கின்றனர். முப்பது நாற்பது வருஷகாலமாக இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பராமர்ஶித்த நான், நானறிந்த உண்மை களை வெளியிடத்தக்கவன். நீங்கள் ஸாக்ஷயத்தை அபேக்ஷிப்பீர் கள். இந்தப் பராமர்ஶத்துக்காக உண்டாயிருக்கப்பட்ட ஸபை யார் அநேக புஸ்தகங்களில் அத்தகைய ஸாக்ஷயத்தை எழுதி யிருக்கின்றனர். அது இன்னும் வளரும். ஸாதாரண ஸம்பாஷணை காலத்தில் இந்த ஸாக்ஷயம் யோசிக்கத்தக்கதன்று. அதற்கென்றே உட்கார்ந்து அதை ஆலோசிக்கவேண்டும். மனிதன் மற்ற ரூப மான சேதநர்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்ருன். மனிதனை அதிக்ர மித்து இந்த சேதந பரம்பரை அநந்தனெனும் சேதநன் வரை யில் எல்லையற்று வளர்கின்றது. மனிதனை அதிக்ரமித்து அறிய நீங்கள் ஶக்தராளுல் ஈஶ்வர பர்யந்தம் நீங்கள் ஸாக்ஷாத்கரிக்கத் தக்கவரே. நான் அபூர்வமான லோகத்திற்கு உங்களைக் கொண்டு போகின்றேனில்லை. ப்ரபஞ்சம் ஒன்றே. இவ்வுலகில் நமது ஜ்ஞாந

ஶக்திகள் சிலவிதமாகக் குன்றி நிற்கின்றன. ப்ரபஞ்ச வ்யாபாரங்களில் மிகுதியான பாகம் நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஆனால் நம்முடன் முயற்சி செய்துகொண்டும், உபகரித்துக்கொண்டுமிருக்கும் சேதநர்கள் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். இதைச் சிலர் ஸ்வப்நம் முதலான தர்ஶநங்களில் கிஞ்சித் அறிகின்றனர். முக்தரும் நித்யரும் ஈஶ்வரனுள்பட நமக்கு அநுகூலம் செய்கின்றனரென மதம் சொல்வது ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நிஜமே,” என்றிவ்விதம் உபந்யஸித்தார். இவர் அநுபவத்திலும், இவரைக் கேட்டவர்கள் அநுபவத்திலும், மதம் என்றால் கிறிஸ்தவ மதம் என்றுதான் தோற்றும். இவர் உரைத்தவற்றை, நம்மவர்கள், நமது நாட்டினர் அநுபவத்தை யொட்டி யோசிக்கவேண்டும். ஈஶ்வரன் யாவர்க்கும் ஸமன். அவனைப்பற்றியும், நமது ஆத்மாக்களைப் பற்றியும், நம்மைச் சூழும் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியும், பல நாட்டினர்க்கும் தத்வஜ்ஞாநம் கிடைக்கக் கூடியதாயினும், அந்த ஜ்ஞாந ஸம்பாதநமானது, ப்ராசீந ஸுக்ருத மடியாகப் பிறக்கும் ப்ரயத்ந தாரதம்ய நிமித்தத்தால் உண்டாகும் அர்ஹதா பேதங்களடியாகப் பல நாட்டினர்க்குள்ளும் ஸங்கோச விகாஸத்துடன் கூடி யிருக்கின்றது. இந்த விஷயத்தில், புகவத் ராமாநுஜன் திருவுள்ளப்படி, ஸமீசீந தர்க்கத்தினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தைக் கொண்டு, எந்த நாட்டில் ஆமுஷ்மிகத்துக்கு அநுகூலமாகும் தத்வ தர்ஶநம் மிகுதியாக உண்டாயிருக்கின்றதென்பதைப் பக்ஷபாத மற்றவர்கள் யோசிக்கக் கூடியவர்கள். தத்கால வித்யையானது நாஸ்திக வாதங்களுக்கு ஸஹாயமாயிருப்பதையிட்டு, இந்த வித்யையில் மக்நர்களாக இருப்பவர், அவர் விஶ்வஸிக்கக் கூடிய ஐரோப்பிய வித்வான் அநுபவத்தைப் பார்த்தாவது, ஆஸ்திகதையில் ஶ்ரத்தையையடைந்தாராகில், தத்வதர்ஶிகளான நம் பெரியோர் உக்திகளில் விஶ்வாஸமும் பாராட்டக்கூடும். இந்த விஶ்வாஸமானது, தத்வஜ்ஞாநத்தை அடைந்து அநுபவிக்க அவஶ்யம் அநுஷ்டேய மென்று நமது பெரியோர் விதித்த கர்மங்களிலும், ஆசாரங்களிலும் விஶ்வாஸம் உண்டாக ஹேதுவாகலாம் என்று, மேலெழுதப்பட்ட ஐரோப்பிய வித்வான் வசநங்களை எடுத்துக்காட்டினோம். அவர் உக்திகளால், அவரையொத்த பல வித்வான்களும் அவருடைய அநுபவத்தைப் பொருந்தியவர்கள் எனத் தெரிகின்றது.

மார்கழி மாஸம்.

'மாஸாநாம் மார்கஶீர்ஷோऽஹம்', என்று பகவான் கீதையில் வெளியிடுகின்றார். இதற்குக் காரணம் பாஷ்யகாரர்கள் வெளியிடவில்லை. தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் "மாஸேஷு மார்கஶீர்ஷஸ்ய அதிஶய:, ஸஸ்யஸம்பத்யா நாதிஶீதோஷ்ணத்வாச்ச, மாஸாதிஷ்டேவேஷு கேஶவாதிஷு ப்ரதமஸ்ய கேஶவஸ்ய மாஸத்வாச்ச, வ்ரதஸமாரம்பகாலத்வாச்ச" என்று ஸாதித்தருளினார். லோகாநுபவத்தில், விஷயாஸக்தமான மநஸ்ஸுடன் கூடின ஸர்வ ஜநங்களும், காலையில் எழுந்தவாறே, அர்த்தார்ஜநத்தை ப்ரயோஜநமாயுடைய வ்யாபாரங்களில் உத்யுக்தர்களாக ஸஞ்சரிக்கின்றனர். ஆனால், மார்கழி மாஸத்தில் நாலாம் ஜாமம் வருமுன்னமே எழுந்து, ஸர்வ ப்ரஜைகளும், பகவதாராதநத்திலோ, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநாதிகளிலோ ப்ரவ்ருத்தர்களாய், லோக சிந்தையை நிவர்த்திக்கின்றனர். தன் நிலைமையைத் தன் நாதன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை யென்றும், அவனுக்கும் துஷ்ப்ரவேஶமான ஸ்தாநத்தில் தான் தகையப்பட்டிருப்பதாலும், ஶோக ஸாகரத்தில் மூழ்கி,

ஹா ராம ஸத்யவ்ரத தீர்கபாஹோ
ஹா பூர்ணசந்த்ரப்ரதிமாநவக்த்ர ।
ஹா ஜீவலோகஸ்ய ஹித: ப்ரியஶ்ச
வத்யாம் ந மாம் வேத்ஸி ஹி ராக்ஷஸாநாம் ॥
ஸுகம் து ராமே க்வபி ஜாதகாமோ
சிரம் விநாஶாய நிபத்த ஹாவா ।
ஶோகம் வஸித்வாய தபோ வ்ரதம் ச
த்யக்ஷ்யாமி யத்ஜீவித மேவ பாபா ॥

"ஹாராமா! ஸத்யத்தையே வ்ரதமாகக் கொண்டவனே! நீண்ட புஜங்களுடன் கூடினவனே! பூர்ணசந்த்ரனைப்போன்ற முகத்துடன் கூடினவனே! ஜீவலோகத்துக்கு ஹிதம் செய்பவனே! அவர்க்கு ப்ரியமானவனே! ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படப் போகின்றவளாக என்னை அறிகின்றாயில்லையே! ஹாராமா! உன்

னிடம் நான் ப்ரேமை கொண்டவள். உன்னிடம் தீர்க்க காலமாய்க் கட்டப்பட்ட பாவத்துடன் கூடினவளாய் நாசமடைகின்றேன், வ்யர்த்தமாக இதுவரையில் தபஸ்செய்தேன் : வ்ரதங்கள் அநுஷ்டித்தேன். இப்போது நிந்தார்ஹையாயும் பாக்யமற்றவளாயும் ப்ராணனை த்யஜிக்கின்றேன்'' என முறையிட்ட ஜாநகியினிடம், ஸ்ரீராமன் ப்ரியதூதனை அனுப்பிய மாஸம் இது. ஸுந்தரகாண்ட வ்ருத்தாந்தங்கள் இந்த மாஸத்தில் நடந்தன. ஸர்வலோக ப்ரியனான பகவானைத் தமக்குப் பதியாக வேண்டி, நந்தவ்ரஜ கந்நிகைகள் காத்யாயநீ வ்ரதத்தை இந்த மாஸம் அநுஷ்டித்தனர் என்பதாக, 'ஹேமந்தே ப்ரதமே மாஸி நந்தவ்ரஜகுமாரிகா: । சேருர்ஹவிஷ்யம் புஞ்ஜாநா: காத்யாயநீ வ்ரதம்' । என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. இப்படியே தானும் க்ருஷ்ணனைத் தனக்கு நாயகனாக வேண்டிய விஷ்ணுசித்தன் புதல்வியும், 'மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால் நீராடப்போதுவீர்' என்று, திருப்பாவையைப் பாடித் தன் நாதனுக்குத் தந்தனள்.

ஆதலால் லோகத்தார் மார்கழி மாஸத்தில் வ்யாபாராந்தரங்களை யதாசக்தி யொழித்துவிட்டுப் பகவத் பஜநத்தில் காலத்தைப் போக்கினர் என்பது ஸ்பஷ்டம். அந்தக் காரணத்தையிட்டுப் பகவானும் இம்மாஸத்தில் தானுகந்தருளிய தேசங்களில் விசேஷ ஸாந்நித்யம் செய்து கொண்டிருந்தான். அதனாலன்றோ, மார்கழி மாஸத்தை ஈச்வரன் தனது விபூதிகளில் விசேஷித்து அங்கீகாரம் செய்தனன்?

அதன் தத்கால பரிணமம்.

இப்படிப்பட்ட மாஸத்திற்குத் தத்காலம் எத்தகைய பரிணமம் உண்டாயது? இந்த மாஸத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தினமாயும், ஹரிதினங்கட்குள் அத்விதீயமாயும் இருக்கப்பட்ட வைகுண்ட ஏகாதசியன்று, சென்னைப்பட்டணம் பட்டபாட்டை ஸ்மரித்தால், கீதாசார்யன் ஸ்வோக்தியை மாற்றவிட வேண்டுமென்பதில் ஸந்தேஹமுளதோ? அன்றொருவன் அந்நகரத்தில் ஜநங்களுடைய உத்யாநத்தோட்டத்துக்கு, ஸூர்யாஸ்தமநம் சென்று நோக்கினனாகில், இவ்வுலகத்தின் மேல் லோகாந்தரமொன்றில்லை யென்று யாவத்ஜநங்களும் ஸித்தாந்தம் செய்து

விட்டாரென்று எண்ணமாட்டனு? க்ரீடார்த்தமும், பரஸ்பரம் அவலோகனார்த்தமும், ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் அனைவரும், ஜாதி குலம் முதலான ஸர்வ வரம்புகளையும் கடந்து, யதேச்சையாய்த் திரிய அவ்விடம் வந்தனரன்றோ? ஒவ்வொருவரும் பருடைய த்ருஷ்டி சித்தங்களை அபஹரிக்க யோசித்தே, நவம் நவமாகத் தைத்ததும் நெய்ததுமான ஆடைகளையும், முக்யமாகப் பெண் பாலர், மித்யாரத்நங்களையும், உண்மையானவற்றையும் மிகுதியாகச் சுமந்து கொண்டு, வெண்ணிலவை அதிக்ரமித்த வெள்ளைத் தீபங்கள் முன்பாக விளங்கினுர்களல்லவோ?

அன்றைக்கே ராஜாங்கத்தில் ஸம்பந்தத்தையும், அதிகாரத்தையும் வேண்டிப் பஶ்சிம வித்யாபாரங்கதர்களான இந்தியர்கள் ஸங்கம் கூடினுர்கள். தத்ஸமகாலத்தில், நம்தேசத்தினருடைய வர்ணுஶ்ரம தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் மாற்றிவிட எண்ணி அவருள் சிலர் ஓர் ஸங்கம் கூடினுர்கள். நமது தேசத்தில் வர்த்தகமும், கைத்தொழிலும் சிறக்கவேண்டி, அவர்கள் மற்ருேர் ஸங்கம் கூடினுர்கள். நம் நாட்டினர், தமது ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயங்களைத் துறந்து, அஸ்திவாரமும் ஆவரணமு மற்றதாகிய ப்ரஹ்மஸமாஜமெனும் ஓர் புதிய கொள்கையில் சேரவேண்டி, மற்ருேர் கூட்டமும் கூடியது. ராஜாங்கத்தார்க்கு ஸஜாதியரான பாதிரிமார், நம்மவருள் இவ்வருஷத்தில் தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டவருடைய ஸங்க்யையை யோசிக்கவும், தமது ஒற்றுமையாலும், செல்வாக்காலும், அர்த்தபலத்தாலும், தீவ்ரமாக நம்மவருள் மற்ருேரையும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ பரித்யாகம் செய்யும்படி வேண்டியும் கூட்டங்கள் கூடினர். நம் நாட்டில் தாம் அடைந்த ஜந்மத்தை மறுக்கக் கூடாதாகையால், அதை யொழித்துத் தமது பூர்வீகருடைய ஸ்மரணைகளை வேரறுத்த இந்திய கிறிஸ்தவரும் ஸ்வரக்ஷணுர்த்தம் ஸபைகூடினர். மஹம்மதிய ராஜாங்கத்தின் பயனுக இந்தியாவுக்குக் கிடைத்த மஹம்மதிய ஜநங்களும் ஸ்வரக்ஷணத்தின் பொருட்டு ஸபை சேர்ந்தார்கள். நம்முடைய ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவோ, நம்முடைய ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயங்களைக் காப்பாற்றவோ, நம்முடைய வர்ணுஶ்ரம தர்மங்களைப் பாதுகாக்கவோ ஓர் ஸபையும் கூடக் காணேம். கூடினவை யாவும் இவற்றிற்கு ம்ருத்யு துல்யங்கள். நம்மவரோ பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் பெற்றுத் தமது த்ரவ்யத்தையும்

செலவிட்டு, அவரைப் பராக்கும்படிப் ப்ரரிடம் ஒப்பிவிக்கின்றனர். இவற்றிற்கெல்லாம் முடிவு எவ்வண்ணம் பரிணமிக்கும் என்பதை யார்தான் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாது? மார்கழி மாஸத்தில் ஸங்கம் சேர்ந்த ஜநங்களின் உத்யோகமெல்லாம் ஐஹிகத்தையே ஆச்ரயித்து நின்றது. இந்த ஸங்கங்களில் நடந்தவற்றில் சிற்சில அம்சங்கள் யோசிக்கதக்கன.

ஸமவாய சீர்திருத்த ஸங்கம்.

சென்னையில் நிலைத்துள்ள ஸமவாயசீர்திருத்த ஸபையார் (Social reform association) தாம் கூட்டிய ஸங்கத்துக்கு வந்தவர்க்கெல்லாம் நல்வரவளித்தனர். அவர்க்குள் ததர்த்தம், அத்யக்ஷஸ்தாநத்தை வஹித்த மஹாராஜராஜஸ்ரீ எஸ். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் அவர்களும், ஸங்கத்தில் அக்ராஸநத்தை அங்கீகரித்த மைஸூர் யுவராஜரும், விஸ்தரேண ஸ்வோத்தேசயங்களைப் பற்றி ப்ரஸங்கித்தனர். பெண்கட்கு பச்சிம வித்யாப்யாஸம், பச்சிமகண்டத்தின் வழக்கத்தை அநுஸரித்து ஸ்த்ரீபுருஷ ஸாமாந்யமும் ஸஹஜமாக ஸம்பாஷணாதிகள் செய்யல், ஸ்த்ரீகளுடைய ப்ரௌடாவிவாஹம், வர்ணங்களுடைய நாசம், ஸர்வத்ர ஸஹபோஜநம், ஸர்வ ஜாதிகளும் ஒருவர்க்கொருவர் விவாஹாதி ஸம்பந்தம் பண்ணிக் கொள்ளல், ஸமுத்ரயாநம் செய்பவரை ஜாதிக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளல், இத்யாதி விஷயங்களை மிகவும் த்ருப்தியுடன் வேண்டினர். இந்த ஸங்கத்தில், மேற்குறித்த நாகரீகங்களை முன்னமே ஸம்பாதித்துவிட்ட ப்ரம்ஹஸமாஜத்தினர் விசேஷமாக ப்ரகாசித்தனர். ஸங்கத்தார் தீர்மாநித்த விஷயங்கள் அவர்க்குத் தேவையில்லை. ஆயினும் அவர் நம்போலியர்க்காகவே இவ்வண்ணம் கஷ்டம் வஹித்தனர். யாவரும் நமது மதத்தைக்குறித்து, வாஜீ ரோதெ)ண வீஜயீஷவ என்று, தமது ப்ரயத்நங்கள் அதைக் கொல்லாதென்று பேசிவிட்டார்கள்.

இந்த உக்தியானது எவ்வண்ணம் பலிக்குமோ நமக்குத் தெரியவில்லை. சென்னைப் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கின்றவரும், ஜந்மாவசேஷமாய் நிற்கின்ற ப்ராஹ்மணத்வத்தைச் சிரழிக்கின்றவருமான பிள்ளைகளுடைய கோலங்களையும், வ்ருத்தங்களையும், ஆசாரங்களையும், விச்வாஸங்களையும் நன்கு நோக்கினால், ஆர்ய

மதம் அவரிடம் விளங்கும் தன்மையைப் பற்றி நீண்டு யோசிக்கக்கூடும்.

கத்திரித்த முன்மயிரும் கையேந்தும் கத்தியினுல்
சித்திரித்த மூஞ்சிச் சிறுமயிரும்—தைத்தணிந்த
சட்டையும் காலரும் தட்டாத காற்பையும்
சுட்டவாய்ப் பீடியும் சொல்.

கலியுகம் புஷ்பித்தது. தத்காலம் வர்ணஸங்கரம், ஆர்யமத லோபம், ஆர்யதர்மநாமம், இவற்றைப்பற்றி மஹர்ஷிக்கள் முன்னமே விசேஷித்து நிஷ்கர்ஷித்திருக்கின்றனர். இந்தப் பரிபாகத்தின்வரவை மேற்குறித்த ஸங்கம் ப்ரகாமிப்பித்தது. இனி ஸங்கத்தினரும் தாம் நிச்சயித்தவண்ணம், ஜாதியையும், ஜாதிநாமங்களையும், ஜாதிதர்மங்களையும், ஜாத்யாசாரங்களையும், ப்ரஸித்தமாக த்யஜித்தனராகில், அது யாவர்க்கும் நன்மை தரும். ஆசாரங்களும் கொள்கைகளும் ஒவ்வொருவரும் இஷ்டப்படி மாற்றக்கூடுமென்பதை யாம் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. விச்வாஸம் நீங்கியபின், ஒரு மதத்தையோ ஆசாரத்தையோ ஒருவன், அயலார் நிமித்தம் அநுஷ்டித்தானுகில் அது அவனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் மிகவும் ஹாநியை உண்டுபண்ணும். இவை வாதவிஷயங்கள். அதற்காகத்தான் இவ்விஷயங்களை இவ்விடம் யாம் ஸ்மரிக்கின்ருேம்.

ப்ரஹ்மஸமாஜ ஸங்கம்.

ப்ரஹ்மஸமாஜ ஸங்கத்தில், ஸர் நாராயண சந்தாவர்க்கர், தாம் உபநிஷத்மதத்தை, ஸ்ரீஶங்கராசார்யர் அபிப்ராயப்படி வழிபடுவதாகச் சொன்னுர். இதை ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தினர் அங்கீகரிப்பரோ? பரமார்த்த தசையில், ஜீவன் விஷயமாகவும், ஜகத் விஷயமாகவும், ஶங்கராசார்யருடைய நாஸ்தித்வ வாதத்தை அவர் அங்கீகரிக்கின்றனரோ? நிர்விசேஷ சைதந்யம் தான் ப்ரஹ்மம், அது தான் வஸ்து என்று அவர் நம்புகின்றனரோ? வ்யவஹாரதசையில், கர்மம், தத்ப்ரயுக்தமாகப் புநர்ஜந்மம், அர்ச்சிராதி மார்க்கம், மரணபர்யந்தம் சித்தஶுத்திக்காக வர்ணாச்ரம கர்மாநுஷ்டாநம், ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஶாஸ்த்ரைக வேத்யத்வம், இத்யாதி ஶங்கராசார்ய அபிப்ராயத்தை யநுஸரித்த உபநிஷத்மதத்தை ஒப்புக்கொள்கின்றனரோ? ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாரென்பது தெரிந்தவிஷயம். ஏன் அந்தப் பெரிய மநுஷ்யன் அவ்விதம் மொழிந்தார்?

இன்னும் அவர் ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தினருடைய உபாஸ்ய வஸ்து ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இவர் மூவரையும் ஸ்ருஷ்டித்த வர் என்றார். இது எங்கே கற்றாரோ? இதற்கு ஆதாரமாக விஷய வாக்யங்கள் அடங்கியவையும் ப்ராமாண்யபாவத்தில் விசேஷித்தவையுமான தசோபநிஷத்துகளிலும், கௌஷீதகீ, ச்வேதாச்வதரம் முதலான உபநிஷத்துக்களிலும் ஒரு வசநம் எடுத்துக்காட்டுவரோ? தான் அங்கீகரித்த சங்கராசார்யக்ருத பாஷ்யாதிகளில் ஒரு வசநமெடுப்பரோ? இது என்ன மந்தப்ரலாபம்? மும்மூர்த்திகளையும் ஸ்ருஷ்டித்த ஈச்வரனையும் ஸ்ருஷ்டித்தவர் துர்யாதீதனை ஸதாசிவனென்று ஸூதஸம்ஹிதை சொல்லும். ஸதாசிவனையும் ஸ்ருஷ்டித்ததோர் பொருளை மற்றோர் கல்பிக்கக் கூடும். இந்த ரூபமான மூடபரம்பரைக்கு முடிவுண்டோ? யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஈச்வரன் ஜகத்காரணன். இதை மறுப்போர் இல்லையென நம்புகின்றோம். ப்ரஹ்மஸூத்ரமும், ப்ரஹ்மம், ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயகாரணமென்று விவரித்தது. உபநிஷத்துக்களும் அதையே கூறின. இந்தக் காரணவஸ்துவை, வைஷ்ணவர் விஷ்ணு என்கிறார்கள்; சைவர் சிவனென்கிறார்கள்; கிறிஸ்தவர் யாஹ்வே என்கின்றனர்; மஹம்மதியர் அல்லா என்கின்றனர். ஒரு தர்சநத்தினர் மற்றோர் ஈச்வரனென உபாஸிக்கும் மூர்த்தியை நிந்தித்தால், அது அஜ்ஞாநத்தைப் பொறுத்தது. ப்ரமாண க்ரந்தங்களில் ஈச்வரன் எந்த நாமரூபாதிகளைக் கொண்டு வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றான் என்னும் விஷயத்தில் தான் வைஷ்ணவர்க்குள்ளும் சைவர்க்குள்ளும் விவாதம். நாமாந்தர ரூபாந்தரங்களைக்கொண்டு உபாஸிப்பவர் விஷயத்திலும், 'யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:', எனும் பகவத் வாக்யம் பொருந்தும்.

நாம ரூபாதிகல்பனை ஈச்வரனுக்குக் கூடாதென்றும், இப்படிக் கல்பித்ததற்காக சங்கராசார்யர் சரீரத்யாகாவஸரத்தில் ஈச்வரனுடைய க்ஷமையை ப்ரார்த்தித்தனரென்றும், சங்கரவிஜயமெனும் க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதை ப்ரஸ்தாபித்து, சங்கராசார்யருக்கு அவஸாந காலத்தில் ப்ராப்தமான ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸமாஜத்தினர்க்கு ஸமுதாயமாகக் கிடைத்துவிட்டதென்று சந்தாவர்க்கர் மொழிந்தார். இந்தக் கதையின் தாத்பர்யம் என்னெ

ணில், வ்யவஹாரதசையில் ஈஶ்வரனுக்கு ஸம்ஜ்ஞாக்ருதி கல்பநம் செய்யாமல் அவனை உபாஸித்தல் துஸ்ஸாத்யம் என்றுகாட்டுவதே. இவ்வண்ணம் ஆசார்யர் சொன்னதைக்கொண்டு, உபாஸ்தி காலத்தில் அவருடைய ஶிஷ்யர்கள் ஈஶ்வரனுக்கு ஸம்ஜ்ஞாக்ருதி கல்பநத்தை த்யஜிக்கவில்லை. உபநிஷத்துகளும் தாங்கள் விதித்த வித்யைகளில் ப்ரஹ்மத்துக்கு நாமரூபாதிகல்பனைகள் செய்திருக்கின்றன. தேவதைகளும், 'யஸ்யாவதாரரூபாணி ஸமர்ச்சந்தி திவௌகஸ: । அபஶ்யந்த: பரம் ஸ்தாநம்', எனும் ப்ரமாணப்படிப் பகவானுடைய அவதார ரூபங்களை அர்ச்சித்தனர் என்றிருக்கிறது. ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தினர் தேவதைகளிலும் அதிகர். ஈஶ்வரனுடைய உபாஸனையைத் தாம் செய்கின்றதாகச் சொல்கின்றனர். கிறிஸ்தவரைப் போல் அவனுக்கு ப்ரார்த்தனையும் செய்கின்றனர். இத்தகைய வஸ்து ஸம்ஜ்ஞாக்ருதி கல்பநா ரஹிதமாய் எப்படி அவகாஹிக்கப்படும்? ப்ரார்த்தனையைக் கேட்கும் வஸ்துவுக்கு, கேட்கும் செயல் ஏற்பட்டால், கேட்டதை அறியும் செயலும், கேட்பவரைக் காணும் செயலும், அவர்க்கு நன்மையளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணும் செயலும், மற்றச் செய்கைகளும் நியமேந ஏற்படும். ப்ரார்த்திக்கப் பலர் கூடுகின்றனர்; பாடுகின்றனர்; ப்ரார்த்தனைக்குத் தேசகாலம் வேண்டுகின்றனர். இவர்க்கு நிர்விஶேஷ சைதந்யம்தான் பரமார்த்தவஸ்து எனும் மதம் எவ்வண்ணம் கூடும்?

ப்ரதீகாலம்பனையைக் கிறிஸ்தவரென முற்றிலும் வெறுத்து உதித்த ப்ரஹ்மஸமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இவ்வருஷம் தமது ஸங்கத்தில், ஜகத் முதலான வஸ்துக்கள் ப்ரதீகமாகக் கூடுமென்றும், தாத்ருஶ ப்ரதீகங்களைக் கொண்டு தாம் ஈஶ்வரோபாஸ்தி செய்வதாயும், விக்ரஹங்களை மந்தப்ரஜ்ஞர்கள் வேண்டுகின்றனர் என்றும் சொல்ல ஆரம்பித்தனர். இவ்வளவாகிலும் நம்மிடம் தயவுசெய்தனர். இது நமக்கு ஸந்தோஷமே. ஆனாலும், ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தினர் வாதத்திற்கு நிற்கமாட்டாரெனத் தோன்றுகின்றது. அவரால் மந்தப்ரஜ்ஞரெனப்படுவோரில் பலர் வாஸ்தவத்தில் ஸ்திதப்ரஜ்ஞராய் முடியலாம். அவரிலும் பலர் மந்தப்ரஜ்ஞர் கோஷ்டியை அலங்கரிக்க வேண்டியிருக்கும்.

சில விஷ்ணு ஸூக்தங்கள்.

ருக்வேதம் ப்ரதமாஷ்டகம் த்விதீயாத்யாயம் ஏழாவது வர்க்கம், இதற்கு ஸரியான ப்ரதம மண்டலம் இருபத்திரண்டாவது ஸூக்தத்தில்,

‘𑌅𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌅𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍋 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ।
𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌧𑌾𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌤𑍍𑌰𑍇𑌧𑌾 𑌨𑌿
𑌦𑌧𑍇 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌮𑍂𑌳𑍍𑌹𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌂𑌸𑍁𑌰𑍇 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌪𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌗𑍋𑌪𑌾 𑌅𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌅𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌸𑍍𑌪𑌶𑍇 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍁
𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌖𑌾 ॥ 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 ।
𑌦𑌿𑌵𑍀𑌵 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌤𑌤𑌂 ॥ 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌨𑍍𑌯𑌵𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍃𑌵𑌾𑌂𑌸𑌃
𑌸𑌮𑌿𑌨𑍍𑌧𑌤𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂’ ॥

எனும் மந்த்ரங்கள் உள. வேதபாஷ்யத்தின்படி இவற்றின் பொருள்: “பரமேச்வரனன விஷ்ணுவானவர் காயத்ரி முதலான ஏழு சந்தஸ்ஸுக்களை ஸாதநங்களாகக் கொண்டு, எந்த பூப்ரதேசத்தினின்று விவிதமான பாதக்ரமணங்களைச் செய்தாரோ, அந்த ப்ருதிவீப்ரதேசத்தினின்று எங்களைத் தேவர்கள் ரக்ஷிக்கட்டும்.” (பகவான் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூன்றடியால், பூமியினின்று ஸப்தலோகங்களையும் அளந்ததன் பலம், பூலோகவாஸிகளின் பாபநிவாரணம்தான்: என்று பாஷ்யகாரர் அபிப்ராயம்.) “விஷ்ணு, த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் இந்த ஸர்வஜகத்தையும் உத்தேசித்து விசேஷேண பாதக்ரமணம் செய்தார். அப்போது மூன்று ப்ரகாரமாகத் தன் பாதத்தை வைத்தார். அவருடைய தூளியுக்தமான திருவடிகளில் இந்த ஸர்வஜகத்தும் அந்தர்ப்பூதம்.” (இந்த அர்த்தம் யாஸ்கருடைய வ்யாக்யாநத்தை யொட்டிச் செய்யப்பட்டது. யாஸ்கரும் தமக்கும் பூர்வீகர்களான மஹான்களுடைய அபிப்ராயத்தை யொட்டி எழுதுகின்றனர். ஆதலால் இந்த பக

வத்ஸூக்தத்தின் அர்த்தம் மூவாயிரம் நாலாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னமே ஏற்பட்டதென ஸாதுக்கள் கொள்வார்கள்.) "ஒருவராலும் சலிக்கக்கூடாதவரும், ஸர்வஜகத்துக்கும் ரக்ஷகருமான விஷ்ணுவானவர் (அக்நிஹோத்ராதி) தர்மங்களைப் போஷிக்கும் பொருட்டு ப்ருதிவ்யாதி ஸ்தாநங்களில் பாதந்யாஸம் செய்தனர்." "விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வஜகத்ரக்ஷணம் முதலான கர்மங்களைப் பாருங்கள். அவர் அநுக்ரஹத்தால் ஸர்வ யஜமாநர்களும் அக்நிஹோத்ராதி வ்ரதங்களை அநுஷ்டிக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் இந்த்ரனுக்கு அநுகூலமான ஸகாவாக இருக்கின்றனர்." "விஷ்ணுவினுடைய ஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தமான உத்க்ருஷ்ட ஸ்தாநத்தை வித்வாம்ஸர்கள் ஸர்வதா ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டியால் பார்க்கின்றனர்; ஆகாசத்தில் எங்கும் பரவுகின்ற கண்ணனது ப்ரதிபந்தகாபாவத்தால் விஶதமாகப் பார்ப்பதை யொத்துப் பார்க்கின்றனர்." "பூர்வோக்தமான விஷ்ணுவினுடைய ஶ்ரேஷ்டமான ஸ்தாநத்தை விஶேஷேண ஸ்துதி செய்வதில் ஸமர்த்தர்களும், அர்த்தாநுஸாரியான ஶப்தப்ரயோகம் செய்வதில் ஜாகரூகருமான மேதாவிகள் ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றனர்."

அதே மண்டலத்தில் 90-வது ஸூக்தத்தின் முடிவான மந்த்ரம் 'ஶந்நோ த்ருஶ்ஶம்வராவண:' என்பது. இதில் விஷ்ணுவுக்கு விஶேஷித்து உருக்ரமத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இரண்டாமஷ்டகம் இரண்டாமத்யாயம் 24-வது வர்க்கம், இதற்கு ஸரியான முதல் மண்டலம் 154-வது ஸூக்தத்தின் மந்த்ரங்களை யோசிப்போம்.

'𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌨𑍁 𑌕𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰 𑌵𑍋𑌚𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌮𑌮𑍇 𑌰𑌜𑌾𑌂𑌸𑌿 । 𑌯𑍋 𑌅𑌸𑍍𑌕𑌭𑌾𑌯𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌧𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌧𑍋𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑌵𑌤𑍇 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌮𑍃𑌗𑍋 𑌨 𑌭𑍀𑌮𑌃 𑌕𑍁𑌚𑌰𑍋 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍁𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌧𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 ॥ 𑌪𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌶𑍂𑌷𑌮𑍇𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌮 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤 𑌉𑌰𑍁𑌗𑌾𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 । 𑌯 𑌇𑌦𑌂 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌂 𑌸𑌧𑌸𑍍𑌥𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌮𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌪𑌦𑍇𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌮𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾 𑌮𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯 𑌉 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌤𑍁 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀

விஷ்ணோர்நுகம் வீர்யாணி ப்ரவோசம் ய: பார்த்திவானி விமமே ரஜாம்ஸி । யோ அஸ்கபாயதுத்தரம் ஸதஸ்தம் விசக்ரமாணஸ்த்ரேதோருகாய: ॥

“வ்யாபநஶீலனுன பகவானுடைய வீரகர்மங்களை ஶீக்ரம் சொல்கின்றேன். யாதொரு பகவான் ப்ருத்வீஸம்பந்தமானவையும், ரமணீய ஆகாரத்துடன் கூடினவையும், பூராதி லோகத்ரயாபிமாநிகளுமா யிருக்கும் அக்நி வாயு ஆதித்யரூபங்களை விஶேஷேண ஸ்ருஷ்டித்தாரோ; அதவா, யாதொரு பகவான் பூலோகத்தின் கீழுள்ள ஸப்தலோகங்களை அநேக ப்ரகாரமாக நிர்மித்தாரோ; அதவா, பூமியையும், அதில் ப்ராணிகள் ஸம்பாதித்த கர்மபலங்களை அவை அநுபவிப்பதற்காக ஸ்ருஷ்டங்களான படியால், அதனிமித்தமாய் ஸ்ருஷ்டங்களான, அந்தரிக்ஷ ஸ்வர்க்க லோகங்களையும் நிர்மித்தாரோ; யாதொரு பகவான் அதிவிஸ்தீர்ணமானதும், லோகத்ரயாஶ்ரயபூதமானதுமான அந்தரிக்ஷத்தை ஸ்ருஷ்டித்தனரோ; அதவா புண்யம் செய்தவர்கள் கூடி வாஸம் செய்ய யோக்யமானவையும், அவர்க்கு மரணாநந்தரம் ப்ராப்தமாகத் தக்கவையுமான பூராதி ஸப்த லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தாரோ; அதவா, யாதொரு பகவான், அத்யுத்க்ருஷ்டமானதும், ஸர்வலோகங்களுக்கும் மேற்பட்டதும், புநராவ்ருத்தி யில்லாததும், உபாஸகர்கள் சேர்ந்து வஸிக்கப்பட்டதுமான ஸத்யலோகத்தை த்ருவமாக ஸ்தாபித்தனரோ; மஹான்களால் மிகவும் ஸ்துதிக்கப்பட்ட அந்தப் பகவான் தம்மால் ஸ்ருஷ்டங்களான லோகங்களை மூன்று ப்ரகாரமாகத் தமது பாதந்யாஸங்களால் அளந்தனர்.”

“அந்த மஹாநுபாவனுன விஷ்ணுவானவர் அவரது வீரகர்மங்களின் நிமித்தமாக யாவராலும் மிகவும் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகின்றனர். எப்படி ஸ்வவிரோதிகளைத் தேடுவதும், அவர்க்குப் பயத்தை உண்டாக்குவதும், துர்க்கம ப்ரதேசங்களில் ஸஞ்சரிப்பதும், பர்வதம் முதலான உந்நத ஸ்தாநங்களிலிருப்பதுமான ஸிம்ஹத்தைப் போல், தேவர்களுடைய ஶத்ருக்களைத் தேடுபவரும், யாவராலும் பயப்படத்தக்கவருமான பரமேஶ்வரனும், பூமி முதலான ஸர்வலோகங்களிலும் ஸஞ்சரிப்பவரும், அத்யுச்சமான பரமபதத்தி லிருப்பவருமான விஷ்ணுவானவர் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றார். எவருடைய விஸ்தீர்ணமான மூன்று பாதநிக்ஷேபங்

களில் அடங்கிய லோகங்களில், ஸர்வ பூதஜாதங்களும் ஆச்ரயித்து வஸிக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட பகவான் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றார். ஸர்வ வ்யாபகரான விஷ்ணுவை நமது ஸ்தோத்ரமும், அதனால் உண்டாகும் மஹத்பலமும் போய்ச்சேரட்டும்: ஸ்தோதாக்கள் வாக்கில், அதவா, உத்க்ருஷ்டபதத்தில் இருக்கின்றவரும், பஹுபெயரால் பாடப்பட்டவரும், பக்தர்களுக்கு அவருடைய அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவருமான அவர்பொருட்டுப் போய்ச்சேரட்டும். யாதொருவர் ப்ரஸித்தமாகத் தெரிகின்றதும், அதிவிஸ்தாரமுள்ளதும், நியதமான வாஸஸ்தாநமாயிருப்பதுமான லோகத்ரயத்தை ஒருவரே மூன்று அடிகளால் அளந்தனரோ, அப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவரின் பொருட்டுப் பலம் உண்டாகட்டும். யாதொரு விஷ்ணுவினுடைய மூன்று அடிகளின் வைப்பும், மதுரமான திவ்யாம்ருதத்தால் பூர்ணங்களாகி, க்ஷயரஹிதங்களாகி, அவற்றை ஆச்ரயித்திருக்கும் ஜநங்களுக்கு அந்நாதிகளைத் தந்து ஸந்தோஷிப்பிக்கின்றதோ; யாதொரு விஷ்ணு ஒருவரே பூமியையும் அந்தரிக்ஷத்தையும் அவற்றுள் நிற்கும் ஸர்வ பூதங்களையும் த்ரிவ்ருத்க்ருதமான தேஜஸ், அப், அந்நங்களால் நிர்மாணம் செய்தனரோ; அந்த மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ப்ரியமானதும், (ஸர்வராலும் ஸேவ்யமானதும்) அந்தரிக்ஷ மெனப்பட்ட ப்ரஹ்மலோக மெனும் ஸ்தாநத்தை நான் அடைய விரும்புகின்றேன். யாதொரு ஸ்தாநத்தைக்குறித்து, ப்ரகாசைகஸ்வரூபரான விஷ்ணுவை (ஸத்கர்மாதிகளால்) அடைய இச்சிக்கும் புருஷர்கள் த்ருப்தியை அநுபவிக்கின்றனரோ, (அதை அடைய விரும்புகின்றேன்). ஸர்வ ஜகத்தையும் விஸ்தரித்து ஆக்ரமிக்கிறவரும், அவற்றிலுள்ள ஸர்வத்தையும் அந்தராத்மாவாக வ்யாபிக்கின்றவரும், (பரமேச்வரனும்) ஆகிய விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமமான, அதாவது நிரதிசய போக்யமானதும், கேவலம் ஸுகஸ்வரூபமானதுமான ஸ்தாநத்தில் மதுரமான அம்ருதத்தினுடைய நிஷ்யந்தம் (பெருக்கு) உள்ளதோ, (யாதோரிடத்தில், பசி, தாஹம், ஜரை, மரணம், புநராவ்ருத்தி முதலான பயம் இலதோ, கேவலம் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினால் அம்ருதத்தைப் பெருக்கும் அருவிகள் உண்டாகுமோ, எதைக்காட்டிலும் மேலான ஸ்தாநம் இலதோ) அப்படிப்பட்ட ஸ்தாநத்தை நான் அடைவேனாக. மேலே சொன்ன ப்ரகாரம் அந்தப் பகவான் ஸகல ஸுக்ருதி

களுக்கும் பந்துவாகின்றார். (அவருடைய பதத்தை யடைந்தவர்க்கெல்லாம் அவர் ஹிதகாரி. ஏனென்றால் அவர்களைப் புநராவ்ருத்திக்கு அவர் உட்படுத்துவதில்லை என்பது ஸர்வ ச்ருதி ப்ரஸித்தம்.)

எல்லா விஷ்ணுஸூக்தங்களையும் இவ்விடம் எடுத்தல் பொருந்தாது. இன்னும் சிலவற்றை மாத்ரம் ப்ரதர்ஸநார்த்தம் காட்டுகின்றோம்.

இரண்டாவது அஷ்டகத்தில் இரண்டாவது அத்யாயம் 26 - வது வர்க்கம் - முதல் மண்டலம் 156 - வது ஸூக்தத்தில் இந்த மந்தரங்கள் உள.

‘𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌧𑌸𑍇 𑌨𑌵𑍀𑌯𑌸𑍇 𑌸𑍁𑌮𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌯𑍇
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇 𑌦𑌦𑌾𑌶𑌤𑌿 । 𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌸𑍇𑌦𑍁
𑌶𑍍𑌰𑌵𑍋𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌮𑍁 𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌂
𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌦 𑌋𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌜𑌨𑍁𑌷𑌾 𑌪𑌿𑌪𑌰𑍍𑌤𑌨 । 𑌆𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌚𑌿
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑌨 𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋 𑌸𑍁𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌹𑍇’ ॥

“ யாதொரு மநுஷ்யன், நித்யனனபடியால் பூர்வகாலீநனும், விவிவதமான ஜகந்நிர்மாண சதுரனும், நித்ய நூதநனனபடியால் ரமணீயனும், ஸ்வஸங்கல்பத்தால் ஸ்வயமேவ உத்பந்நனும், அதவா, ஜகத்துக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தரும் லக்ஷ்மீகாந்தனுமான விஷ்ணுவின் பொருட்டு ஹவிராதிகளை ஸமர்ப்பிக்கின்றானோ; இன்னும் அந்த மஹாநுபாவனுடைய ஸர்வ ஜகத்பூஜ்யங்களாகின்ற ஹிரண்யகர்ப்பாதி அவதாரங்களைக் குறித்து ஸங்கீர்த்தநம் செய்கின்றானோ; அப்படிப்பட்டவன் கீர்த்தி யுக்தனாய்க் கொண்டு, யாவராலும் அடையவேண்டப்படுகின்ற அந்தப் பரமபத விஷயத்தில் அபிமுகனாய்ப் போந்து, அதை அடைகின்றான். ஓ ஸ்துதி செய்கின்றவர்களே! அந்த ஸநாதநனும், யஜ்ஞத்துக்குக் காரணபூதனும், அதவா யஜ்ஞரூபமாக அவதரித்தவனும், அதவா வேதங்களில் ருதமென்றும், ஸ்ம்ருதிகளில் அப் என்றும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட ஜகத் காரணத்துக்கும் காரணபூதனுமான விஷ்ணுவை எப்படியறிகின்றீர்களோ அப்படி, அதாவது, உமக்கு ஜந்மத்தால் கிடைத்த ஜ்ஞாநத்தாலோ, வரப்ரஸாதத்தாலோ, ஸ்தோத்ராதிகள் செய்து ப்ரீணநம் செய்யுங்கள்; அதாவது,

பகவானுடைய மாஹாத்ம்யத்தை உமக்குத் தெரிந்தமட்டும் கீர்த்தநம் செய்யுங்கள். இன்னும் அந்தப் பகவானுடைய, யாவராலும் வணங்கப்பட்டதும் அவரது ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதுமான விஷ்ணு என்னும் நாமத்தை, அது புருஷார்த்த ப்ரதமென்று அறிந்து நால்புறமும் ஸங்கீர்த்தநம் செய்யுங்கள்; அதவா விஷ்ணுவே யாவர்க்கும் ஸ்வர்க்கம் அபவர்க்கம் இவற்றையடைய ஸாதநமாக யாகாதி ஸ்வரூபமாயும் யாகத்ரவ்யம், தேவதை முதலான ஆகாரங்களாகவும் பரிணமித்திருக்கும் விஷயத்தை அறிந்த நீங்கள், அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்யுங்கள். ஹே விஷ்ணோ! ஸர்வாந்தராத்மாவா யிருக்கும் ஸ்வாமிந்! உம்முடைய உத்க்ருஷ்டமான ப்ரகாஶஸ்வரூபத்துடன் கூடிய ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளை நாங்கள் பஜிக்கின்றோம்."

ருக்வேதம் பஞ்சமாஷ்டகம், ஆறுவது அத்யாயம் 24-வது வர்க்கம், ஏழாவது மண்டலம் 99-வது ஸூக்தத்தின் மந்த்ரங்கள்:—

'பரோ மாத்ரயா தந்வா வ்ருதாந ந தே மஹித்வமந்வஶ்நுவந்தி।
உபே தே வித்ம ரஜஸீ ப்ருதிவ்யா விஷ்ணோ தேவ த்வம் பரமஸ்ய வித்ஸே'॥

"ஹே விஷ்ணோ! அபரிமிதமான, அதாவது, அளப்பதற்கரிதான சரீரத்துடன் கூடி (த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்யுங்கால்,) வ்ருத்தியான உமது மஹத்வத்தை யாரும் அறிய ஶக்தரல்லர். ப்ருத்வீ முதலாக, உம்முடைய இரண்டு லோகங்களை, அதாவது, ப்ருத்வீ அந்தரிக்ஷம் இவற்றை நாம் அறிவோம். இதன்மேல் உள்ள உத்க்ருஷ்ட லோகங்களைத் தேவனே! நீர்தான் அறிகின்றீர்" (ஆதலால் கண்கட்கு அகப்படாத உமது மஹிமையை யார்தான் அறியவல்லவர்.)

'ந தே விஷ்ணோ ஜாயமாநோ ந ஜாதோ தேவ மஹிம்ந: பரமந்தமாப'।

"ஹே தேவ விஷ்ணோ! உமது மஹிமையினுடைய எண்ணத்தகாத முடிவை, உண்டாகப்போகின்ற ஒருவனும் அறியப் போகின்றானில்லை. உண்டாயிருந்த ஒருவனும் அறிந்தானில்லை" (அதாவது, உமது மஹிமைக்கு அந்தமே இல்லை. ஆதலால் அதை அறிய யாரும் ஶக்தரல்லர்.)

அதற்கடுத்த 100-வது ஸூக்த மந்த்ரங்களில் சிலவற்றை எடுக்கின்றோம்,

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑍇𑌷 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌶𑌤𑌰𑍍𑌚𑌸𑌂 𑌮𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌪𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌵𑌸𑌸𑍍𑌤𑌵𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌵𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮 ॥ 𑌵𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌮𑍇𑌷 𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍇 𑌦𑌶𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍 । 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍀𑌰𑌯𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌸𑌃 𑌉𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍁𑌜𑌨𑌿𑌮𑌾 𑌚𑌕𑌾𑌰 ॥ 𑌪𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌪𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌨𑌾𑌮 𑌅𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌂𑌸𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌯𑍁𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍃𑌣𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌵𑌸𑌮𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇' ॥

"தேவன் (ஸர்வபுருஷார்த்தப்ரதன்) ஶதஸங்க்யா யுக்தமான ப்ரகாஶங்களுடன் கூடின ப்ருத்வீ முதலான மூன்று லோகங்களைத் தனது மஹத்வத்தால் மூன்று பாதந்யாஸம் செய்து அளந்தனர். ஶாஶ்வதனான பகவானுடைய விஷ்ணு எனும் நாமரூபங்கள் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஆகையால் ஶ்ரேஷ்டர்களா யிருக்கின்ற ஸர்வர்க்கும் ஶ்ரேஷ்டதமனான பகவான் நமக்கு எப்போதும் ஸ்வாமியா யிருக்கட்டும்" "அந்த விஷ்ணுவானவர் இந்த ப்ருத்வீ முதலான மூன்று லோகங்களையும் அஸுரர்களி னின்று க்ரஹித்துத் தன்னை ஸ்துதித்த தேவர்களின்பொருட்டு நிவாஸார்த்தம் கொடுப்பவராய்க்கொண்டு, அவற்றை விக்ராந்தம் செய்தனர். அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் ஜநங்கள் ஒருவராலும் சலிக்கப்படாதவராகின்றனர்; அதாவது ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ரூபங்களான புருஷார்த்தங்களை அடைந்து நிஶ்சலராகின்றனர். யாதொரு பகவானுடைய கல்யாணதமமான அவதாரசேஷ்டிதங்கள் அவற்றை ஸ்மரிப்பவர்க்கும், கீர்த்தநம் செய்பவர்க்கும் ஶ்ரேயஸ்ஸைத் தருகின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் மனிதன் பொருட்டு விஸ்தீர்ண வாஸயோக்யமாகப் பூமியைப் பண்ணினார்."

"ஓ ஶிபிவிஷ்ட! (ரஶ்மிகளுடன் கூடினவனே!) ஸ்வாமீ! உமது விஷ்ணுவெனும் ப்ரக்யாதமான நாமத்தை, ஸ்துதிவிஷயத்தில் அறியவேண்டியவற்றை அறிந்த நான் இப்போது ப்ரகர்ஷேண ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றேன். இந்த லோகத்திற்கு மிக்க தூரத்தில் வஸிக்கும் மிகவும் வ்ருத்தரான உம்மை, மிகவும் பாலனான நான் ஸ்துதி செய்கின்றேன்."

410

ஸ்ரீ அஹோபில ந்ருஸிம்ஹமன் விஷயம்.

ப்ரஹ்லாதன் சரித்ரம்.

ஆசார்யர்களும், தினந்தோறும், ராஜ்யமாகின்ற பலத்தைக் கொடுக்கவல்லதும், சுக்ராசார்யரால் ராஜாக்களின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டதுமான நீதிஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரஹ்லாதனுக்குப்போதிப்பித்தார்கள். நீதிஶாஸ்த்ரம் அறிந்தவனாகவும், விநயாந்விதனாகவும் ப்ரஹ்லாதனைப் புரோஹிதர் எப்போது நினைத்தார்களோ, அப்போது அவனை ஹிரண்யகஶிபுவிடம் கொண்டுவிட்டு, "உன் புத்ரன் பார்க்கவரால் செய்யப்பட்ட நீதிஶாஸ்த்ரம் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றான்" என்றனர். ஹிரண்யகஶிபுவும் புத்ரனை நோக்கி" வ்ருத்தி க்ஷய காலங்களிலும், மற்ற இரண்டு ஸம காலங்களிலும், ராஜாவானவன் மித்ரர் விஷயமாக எப்படி நடக்க வேண்டும்? ஶத்ருக்கள் விஷயத்தில் எப்படி நடக்கவேண்டும்? மத்யஸ்தரிடம் எவ்விதமாக நடக்கவேண்டும்? ஆலோசனை சொல்லும் மந்த்ரிகளிடமும், ராஜகார்யங்களை நிர்வஹிக்கும் அமாத்யரிடமும், இவர்க்குள் ராஜ்யவரும்படி முதலானவற்றைக் கவனிப்பவரிடமும், அந்தப்புரம், மஹாநஸம் முதலியவற்றை விசாரிப்பவரிடமும், சாரரிடமும், ஹிதராகவும், ஶங்கிதராகவு மிருக்கப்பட்ட நகரவாஸிகளிடமும் எவ்விதம் வர்த்திக்கவேண்டும்? யாதேனும் ஓர் காரணத்தால் ராஜவிஶ்வாஸம் குறைந்தவரை அநுகூலப்படுத்தும் விஷயத்திலும், மலைகளிலும் வனங்களிலும் வஸிப்போருடைய வஶீகரண விஷயத்திலும், திருடர், ஶத்ருக்கள் இவர்களை நிரஸிப்பதிலும், நீயறிந்ததை நன்றாகச் சொல். இந்த விஷயங்களிலும் மற்றவற்றுள்ளும் நீ படித்ததை யெல்லாம் சொல். உன் மனத்திலிருப்பதை யறிய நான் விரும்புகின்றேன்" என்றுரைத்தனன். ப்ரஹ்லாதனும், பிதாவின் சரணங்களில் வணங்கி, விநயத்தையே பூஷணமாகக் கொண்டவனுய்க் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, சொல்ல ஆரம்பித்தான். "குருக்கள் யாவத்

தையும் எனக்கு உபதேசித்தனர். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. நானும் க்ரஹித்துக்கொண்டேன். ஆனால் எனது அபிப்ராயம், அது ஸாத்வன்று என்பதே. மித்ராதிகளை ஸம்பாதிப்பதில், ஸாம, தாந, பேததண்டங்கள் உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ஆனால் அப்படிப்பட்ட மித்ராதிகளை நான் காண்கின்றேனில்லை. அப்பா! கோபிக்கவேண்டாம். ஸாதிக்கவேண்டியவையில்லாவிட்டால் அவற்றினிமித்தம் அறியப்பட்ட உபாயங்களால் ப்ரயோஜநமென்ன?"

[illegible]

தேவா மநுஷ்யா: பஶவ: பக்ஷி வ்ருக்ஷ ஸரீஸ்ருபா: ।
ரூபமேத தநந்தஸ்ய விஷ்ணோ ர்பிந்நமிவ ஸ்திதம் ॥
ஏத த்விஜாநதா ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவரஜங்கமம் ।
த்ரஷ்டவ்ய மாத்மவ த்விஷ்ணு ர்யதோயம் விஶ்வரூபத்ருக் ॥
ஏவம் ஜ்ஞாதே ஸ பகவா நநாதி: பரமேஶ்வர: ।
ப்ரஸீத த்யச்யுத ஸ்தஸ்மிந் ப்ரஸந்நே க்லேஶஸங்க்ஷய:’ ॥

"தாத! பரமாத்வான கோவிந்தன் ஸர்வ பூதசரீரியாகவும், வ்யக்தாவ்யக்த ப்ரபஞ்ச ரூபியாகவும், ஜகத்துக்கு ஓர் ஸ்வாமியாகவும் இருக்கையில், மித்ரன், அமித்ரன் என்னும் கதை எப்படியுண்டாகும்? பகவான் விஷ்ணு உம்மிடம் இருக்கின்றார். என்னிடமும் மற்றெங்கு மவர் இருக்கின்றார். ஆதலால், இவன் மித்ரன், அவன் ஶத்ரு எனும் விபாகம் எப்படிச் செய்யக்கூடும்? ஆனபடியால், ராஜ்யம் முதலிய காணப்பட்ட பொருள் ஸம்பாதநத்துக்கு அநுகூலமான வ்யாபாரங்களை விஸ்தாரமாகச் சொல்லும் நீதிசாஸ்த்ர பரிசயத்தால் போதும். இவை அஜ்ஞாநத்துக்குள் அகப்பட்டவை. தாத! பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கும் நிஷ்காம கர்மத்திலும், ஆத்ம வித்யா க்ரஹணத்திலும் யத்நம் செய்யவேண்டும். தாத! அஜ்ஞாநத்தால் அவித்யையை வித்யையாக எண்ணுகின்றான். பாலன் மின்மினிப்பூச்சியை அக்நி யென்று நினைக்கின்றான். எந்த நிஷ்காம கர்மம் பந்தத்தின் பொருட்டாகாதோ அதுதான் கர்மம். எந்த வித்யை மோக்ஷத்தை அடைய உபகரிக்குமோ அதுதான் வித்யை. மற்ற கர்மங்கள் ஆயாஸத்தை மாத்ரம் பலமாக உடையன. மற்ற வித்யைகள் சில்பவித்யை யொக்கக் கேவலம் சமத்காரத்தில் முடிகின்றன. ஆதலால் இந்த நீதிஶாஸ்த்ராதிகளால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநம் அஸாரமென்றறிந்து, உத்தமமாக அறியக் கூடியதை நான் நமஸ்கரித்துச் சொல்கின்றேன்; (அதைக்) கேளும். ராஜ்யத்தை யார்தான் சிந்திக்கவில்லை. தநத்தை எவன்தான் அபேக்ஷிக்கவில்லை. ஆகிலும், ஜந்மாந்தர கர்மபலமாக வரப்போகின்ற ராஜ்யத்தையும்

பொருளையும் மனிதர் அடைகின்றார்கள் என்பது ஸித்தம். புருஷர்கள் அனைவரும் ஐச்வர்ய ப்ராப்தியின் பொருட்டு ப்ரயத்ந பரரார்கின்றனர். ஆனாலும், ப்ரயத்ந மாத்ரம் ஐச்வர்ய ப்ராப்திக்குக் காரண மாகாது. அது ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதமடியாகத் தான் வரும். ப்ரயத்நம் செய்யத் திறனற்ற மந்தர்களும், நன்மை தீமைகளின் விவேகமற்றவரும், சௌர்யமற்றவரும், அந்யாயம் செய்பவரும், பாக்யபலமாய் வரும் ராஜ்யங்களை யடைகின்றனர். ஆதலால் எவன் மஹா ஐச்வர்யத்தை அபேக்ஷிக்கின்றானோ அவன் புண்ய கர்மங்களைச் செய்ய யத்தநிக்கட்டும். மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கின்றவன், பகவான் யாவர்க்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பதையிட்டு, ஸமதர்சநம் செய்ய யத்தநிக்கக் கடவன். தேவர், மனிதர், ம்ருகங்கள், பக்ஷிகள், வ்ருக்ஷங்கள், ஊரும் ஜந்துக்கள், இவை அநந்தனான விஷ்ணுவினுடைய பேதங்களாகத்தோற்றும் ரூபங்கள். இதை யறிகின்றவனால், ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஸர்வ ஜகத்தும், பரமாத்மாவுடன் கூடியிருப்பதாகத் தர்சிக்கப் படவேண்டும். ஏனெனில் இந்தப் பகவான், விஷ்ணுவானவர், எல்லா ரூபங்களையும் தரிக்கின்றனர். அநாதியாகவும், பரமேச்வரனாகவும் இருக்கின்ற அந்தப் பகவான், அச்யுதன், இப்படி யறிகின்றவனிடம் தயை செய்கின்றார். அவர் ப்ரஸந்நனாகில் ஸர்வ பாபங்களும் நாசமடைகின்றன.” இதைக் கேட்ட ஹிரண்ய கசிபு மிகச் சினந்து, ஆஸநத்தினின் றெழுந்து புத்ரன் மார்பில் காலால் உதைத்தான். கையால் கைமேலடித்துக்கொண்டு, உலகத்தையே கொல்ல இச்சித்தவனெனக் கோபத்தை யடக்க முடியாமல் கூவினான்! “அடே விப்ரசித்தி! அடே ராஹு! அடே பலி! இவனை நாகபாசங்களால் கெட்டியாகக்கட்டி உடனே ஸமுத்ரத்தில் போடுங்கள். பர்வதங்களை மேலே யெறிந்து அவனை மூடிவிடுங்கள். அப்படிச் செய்யாமல் விட்டால், துராத்மாவான இந்த மூடன் மதத்தை தைத்யதாநவருள்பட ஸகல லோகங்களும் அநுஸரித்துவிடும். எங்களால் பலவிதமாய்த் தடுக்கப்பட்டபோதிலும், இந்தப் பாபி, சத்ருவினுடைய ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்கின்

ளுன். துஷ்டருடைய பக்ஷத்துக்கே உபகாரம் செய்கின்ளுன்." இவ்விதமாக ஹிரண்யகபிபுவின் ஆஜ்ஞையைச் செவியுற்ற தைத்யர் அனைவரும், நாகபந்தங்களால் ப்ரஹ்லாதனைக் கட்டி ஸமுத்ரத்தில் எறிந்தார்கள். இப்படி ப்ரஹ்லாதன் ஸமுத்ரத்தில்விழுந்ததால், அவன் ஹ்ருதயத்தில் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆதாரனை பகவான் ப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கவே, ஸமுத்ரம் சலித்தது; மிகவும் கலக்கத்தை யடைந்து, நாற்புறமும் கரைகளைத் தாண்டிக் கடல்நீர் பெருகிற்று. இப்படி உலகம் ஸமுத்ர ஜலத்தால் நாற்புறமும் பரவப்பட்டதை ஹிரண்யகபிபு பார்த்துத் தைத்யர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். "தைதேயர்களே! இந்தத் துர்புத்தியை, அநேகம் மலைகளைக் கொண்டு நாற்புறமும் ஸந்தில்லாமல் மேன்மேலும் மூடி, அந்த ஸமுத்ரத்திலேயே அவன் இருக்கும்படிக் கட்டிவிடுங்கள். அக்நியா இவனைக் கொளுத்தவில்லை! ஆயுதங்களா இவனை ஹிம்ஸிக்கவில்லை! பாம்புகளா இவனைக் கடித்துக் கொல்லவில்லை! வாயு, விஷம், அபிசார ப்ரயோகம், மாயைகளின் ப்ரயோகம், இவைகளும் இவனைக் கொல்லவில்லை! உயரத்தினின்று கீழே தள்ளப்பட்டும் இவன் சாவதில்லை! திக்கஜங்களும் இவனை நாசம் செய்யவில்லை! பாலனுனலும் மிகவும் துஷ்டபுத்தியுடன் கூடினவன். இவன் பிழைத்திருப்பதில் ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. ஆகையால் கடல்நடுவே, மலைகளால் தகையப்பட்டு, ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் வரையிலும் இவன் இருக்கட்டும். பிறகு தானே ப்ராணனை விடுகின்ளுன்" என்றிவ்விதம் அஸுரராஜன் சொல்லவே, தைத்ய தாநவர்கள் மலைகளைப்போட்டு, ஸமுத்ரத்துக்குள் ப்ரஹ்லாதனைத் தகைந்து, அநேகயோஜனைகள் பர்யந்தம் மூடிவிட்டனர். இவ்விதமாக அந்த மஹாமதியான ப்ரஹ்லாதன் ஸமுத்ரத்துக்குள் பர்வதங்களால் மூடப்பட்டவனுய்க் கொண்டு, நித்யம் பகவதாராதநம் செய்யும் ஸமயத்தில், ஏகாக்ர சித்தனுக அச்யுதனை ஸ்தோத்ரம் செய்தனன்.

415

இதிஹாஸங்களும் அவதார சரித்ரங்களும்.

எல்லாத் தேசங்களிலும், பூர்வகாலங்களில், க்ரந்தங்கள் உத்பந்நமாகுங்கால், மதஸம்பந்தமாகவே அவை ஜநித்தன. இதற்கு ஆர்யதேசமும் விலக்கன்று. இதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ராஹ்மணமெனப்படும் க்ரந்தங்களில் ஸ்மரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ப்ராஹ்மணங்கள் வேதங்களில் அந்தர்க்கதமாயிருக்கின்றமையால், அவை விவரிக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களும், விவரிக்காமல் அக்காலம் இருந்தனவாகச் சொல்லப்பட்டவைகளும், மதஸம்பந்தமாகத் தான் நினைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். வால்மீகியும் வ்யாஸரும் ராமாயண பாரதங்களை லௌகிக க்ரந்தங்களாக வரைந்தார் எனும் ப்ரமை நம்மவருளும் சிலர் கொண்டுளர். நம்முடைய கொள்கைகள் மதாந்தரர் விப்லவஙிக்க ப்ரகாசிப்பது கஷ்டம். மதாந்தரர் ஸம்ஸர்க்கம் நம்மவர்க்கும் விபரீதயோசனைகட்கு இடம் கொடுக்கின்றது. அக்காலம் வித்வான்கள் லௌகிக கதைகளெழுதிப் பொருள் தேடிய காலமன்று. வால்மீகியும் வ்யாஸரும் பணத்துக்கென்று இதிஹாஸங்கள் இயற்றவில்லை. லோகத்தார்க்கு ச்ரேயஸ்ஸைக் கருதி இவை எழுதப்பட்டுள என்பதை மறுக்க, அவ்விதமான வீண் ப்ரமையோ, துரபிநிவேசமோ தான் ஹேதுவாகும். ராமாயணத்தினின்று ஸ்ரீராமனையும், பாரதத்தினின்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும், விலக்கிவிட்டால், ஜீவன் நீங்கிய சரீரங்களென அக்ரந்தங்கள் விளங்கும். மநுஷ்யர்க்கு ச்ரேஸ்ஸுண்டாக ராமனும் க்ருஷ்ணனும் காரணபூதரென்று கொள்ளாமல், இக்ரந்தங்களை மஹாகவிகள் செய்திரார். அன்று முதல் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும், மற்ற பாஷைகளிலும், கவிகள் இந்த இரண்டு மஹாபுருஷர்களை ஸ்மரித்தே ப்ராயேண க்ரந்தங்கள் எழுதினர்களாகில், அவர் கதைகளை விஸ்தாரமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும் இதிஹாஸங்களை இயற்றினவர் லௌகிக கதைகளைச் செப்பினர்களென்பது அஸம்பாவிதம்.

ராமக்ருஷ்ணாதிகளைப்பற்றி இந்த க்ரந்தங்கள் ஆதியில் எழுதப்படவில்லை யென்பது சிலர் கக்ஷி. எழுதப்பட்டிருந்த போதி

லும், அவர் அவதாரபுருஷர்களென, முதலில் எழுதப்பட்டபோது இக்ரந்தங்கள் காட்டவில்லை யென்பது மற்றோர் கக்ஷி. இக்கக்ஷியை ஆதரிக்கின்றவர்களுள், சில வைஷ்ணவர்கள் இவ்விதமாக இதிஹாஸங்களை மாற்றிவிட்டார்கள் என்பர். ஏன் அப்படிச் செய்தாரென்றாலோ, தமது மதத்தை வ்ருத்திசெய்யும் பொருட்டு அப்படிச் செய்தார்கள் என்று சொல்வர். இந்தயோசனைகள் ஸம்ஸர்க்க தோஷத்தால் உண்டாகின்றன.

ராமனும், க்ருஷ்ணனும் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று, சைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். இதற்கு ஸமாதாநம், வைஷ்ணவர்கள் சொல்வதை அவர் அஜ்ஞாநத்தால் ஒப்புக்கொண்டனர் என்று உதிக்கக்கூடும்.

ஆனால், ராமக்ருஷ்ணர்களை விஷ்ணுவின் அவதாரமென்பதால் விஷ்ணுவுக்கு ஏற்றமோ, ராமக்ருஷ்ணர்களுக்கு ஏற்றமோ? எனக்கேட்டால், நூதந கக்ஷிக்காரர்கள் என் சொல்வரோ? இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அவர்க்கு இசையாதெனக் கருதுகின்றோம்.

ருக்வேதத்தில் சில விஷ்ணுஸூக்தங்களை அந்யத்ர மொழிபெயர்த்துக் காட்டினோம். அவை பகவானுடைய த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தைப் பற்றியிருக்கின்றன. ஆயினும், அவதாரநிலையிலும், பரஸ்வருபத்திலும், விஷ்ணு ஸர்வேஶ்வரன் என்பது அந்த ஸூக்தங்களால் வ்யக்தமாகின்றது. ருக்வேதத்தில், ஒவ்வொரு தேவதையையும் ப்ரஶம்ஸிக்குமளவில், பரமேஶ்வரனுடைய திவ்ய தர்மங்களை, அவர்விஷயத்தில் வ்யபதேசம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ப்ரஶம்ஸையெல்லாம் அந்தர்யாமி பரமென்று வேதாந்தத்தில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நிஷ்கர்ஷை விஷ்ணுவிஷயமாகப் பொருந்தாதோ வென்றால், பரமஸ்தாநம் பகவானுடையதென்று சொல்லப்பட்டபடி மற்றெந்த தேவதையைக் குறித்தும் சொல்லப்படவில்லை. கடோபநிஷத்திலும் பரமப்ராப்யம் வைஷ்ணவம் பரமபதம் என்று கண்டோக்தியாக விளங்குகின்றது. த்ரிவிக்ரமத்வம் பகவானைத்தவிர மற்றெந்தத் தேவர்க்கும் சொல்லப்படவில்லை. இன்னும், பகவான் இந்த்ராதி தேவதைகட்கு ஸஹாயமாக இருக்கும்படி, உபேந்த்ராவதாரம் செய்ததாக ஏற்படுகின்றதேயன்றி, ஸ்வார்த்தமாக அவ்விதம் அவர்

அவதரிக்கவில்லை என்பது ஸ்பஷ்டம். பகவானுக்கு யாகங்களில் இதர தேவதைகளெனக் கேவல அந்வயம் இலது. யாகமே பகவானுடைய ரூபமென்று, 'யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:,' எனும் வேத வாக்யம் ப்ரஸித்தமாய்ச் சொல்கின்றது. அதுவுமன்றி, தேவதைகளுக்குள் உபேந்த்ரனென விஷ்ணுவானவர் உத்க்ருஷ்டரென்றும், அக்நி அவமர் என்றும் வேதவாக்யத்தாலே ஏற்படுகின்றது. இது பகவானுடைய பரஸ்வரூபத்தை உத்தேசித்து ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இன்னும், நாம் கேட்டவரையில், பூர்வமீமாம்ஸையில் தேவதாகாண்டத்தின் அவஸாநத்தில், ஸர்வ தேவர்களும் பகவத்விபூதிகளென்று ஸ்பஷ்டமான நிஷ்கர்ஷம் உளதென்று தெரிகின்றது.

ஆதலால் பகவான் ராமக்ருஷ்ணவதாரங்களைச் செய்தாரென்பதால் அவர் லோகோபகாரமாக அவ்வண்ணம் செய்தாரென்று ஏற்படுமேயன்றி, இவ்வவதாரங்களால் ஓர் அதிஶயத்தை அடைந்தாரென்று சொல்லப்பொருந்துமோ? ஜகதாமுபகாராய ந ஸா காசிந்நிமித்தஜா । சேஷ்டா தஸ்யாப்ரமேயஸ்ய வ்யாபிநோ வ்யாஹதாத்மந: ॥ என்கிற ப்ரமாணப்படிப் பகவான் அகர்மவஶ்யனாயிருந்தும், லோகோபகாரநிமித்தம் அவதாரங்கள் செய்து திவ்ய சேஷ்டிதங்களை நடப்பிக்கின்றான். ஆகவே விஷ்ணுவுக்கு ஏற்றம் அவதாரங்களால் உண்டாகமாட்டாது. ராமக்ருஷ்ணாதிகளுக்குப் பகவதவதாரத்வத்தை ஸ்மரிப்பதால் அவர்க்கு ஏற்றமுண்டாகின்றதெனக்கூடும். அப்படியானால், மற்ற எல்லா அரசர்களை விட, இவர் விஷயத்தில் பகவதவதார ஶங்கை உதிப்பானேன்? மாந்தாதா, புருகுத்ஸன், யயாதி, ஶஶபிந்து, ஸகரன், பகீரதன், அம்பரீஷன், மருத்தன், கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், திலீபன் தஶரதன், யுதிஷ்டிரன் முதலானவர்கள் சக்ரவர்த்திகள், இன்னும் அநேக ராஜர்கள் மஹா பராக்ரமஶாலிகளா யிருந்தனர். இப்படியிருக்க ராமக்ருஷ்ணாதிகளைப் பற்றி மாத்ரம் பகவதவதார விஶ்வாஸம் ஜநிப்பானேன்? ஆலோசிக்கவல்லவர் இந்த விஷயத்தில் குத்ஸித யோசனை செய்யமாட்டார்கள். பகவத் குணங்களையும், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும், அந்யத்ர காணாதவற்றை அவரிடம் கண்டுதான், பெரியோர் அவ்வண்ணம் நிஶ்சயம் செய்தனர். 'அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் வஸிஷ்டோபி

ஃஹாமெதஜா' எனும் வண்ணம், பெரியோர்தான் அதை யறியவல்லவர். பெரியோர் மூலமாகத்தான் மற்றோர் அறியக்கூடும்.

ராமக்ருஷ்ணுதிகள் இவ்வுலகில் இருந்த காலத்திலேயே அவருடைய அவதாரவிஷய நம்பிக்கை ஜநங்களுக்குள் இல்லை யென்று காரணமின்றிச் சொல்வர். இப்படிச் சொல்பவர், வேதங்கள் புருஷக்ருதமென்று எண்ணி, அவற்றின் பாகங்கள் பின்னகாலங்களில் உண்டானதாய் வாதிக்கின்றனர். இது இப்படி இருந்தால், ராமக்ருஷ்ணுதிகள் காலத்தின் பிறகும், ப்ராஹ்மணங்கள் எழுதப்பட்டதாய் ஏற்படுகின்றபடியால், அவருடைய அவதாரவிஷயம் வாஸ்தவமாகில், அவற்றுள் கண்டிருக்கவேண்டும் என்பர். அப்படிக் கில்லாமையால், அவதாரவிஷயமான கதைகளைப் பிற்காலத்தில் உண்டாக்கினர்கள் என்று சொல்லுவார்கள். இந்த வாதத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும், ப்ராஹ்மணங்கள் ஸ்வவிஷயங்களைக் காட்டிலும் அந்யவிஷயங்களை ஸ்மரிப்பானேன்? அவற்றின் விஷய பர்யாலோசனையில், ஸர்வேச்வரனுடைய அவதார விஷயம் ஸந்தர்ப்பம் ஆக மாட்டாதே. ச்ருதப்ரகாசிகையில் எழுதப்பட்டபடி, 'நஹி வெடெ௭ உஶ௷வ௰ணஃஊஸவ்ரகரணெ வாஜவெயம் ப்ரஶம்ஸதி, நாவி கம்ப்ரகரணெ ப்ரஹ்ம ப்ரதிவாடியதி, கிந்து ப்ரதிவிவாடியிஷிதமயெஹும்' (வேதம் தர்ஶபூர்ணமாஸ ப்ரகரணத்தில் வாஜபேயத்தை ஸ்துதிக்காது, கர்மப்ரகரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்காது, ப்ரதிபாதிக்க இச்சித்த விஷயத்தைக் குறித்து அதிவாதமும் செய்கின்றது.) ஆதலால் ராமக்ருஷ்ணுதிகள் ஸமகாலத்தில் அவர் பரமேச்வரனுடைய அவதாரபுருஷர்கள் எனும் விச்வாஸம் இல்லை யென்பதற்குக் காரணமில்லை. பரம்பராகதமான விச்வாஸமானது பாகவதர்க்குப் பகவதநுபவம் செய்ய மிகவும் உபகாரமாயிருப்பதையும், லோகத்தார்க்கு மஹா ச்ரேஸ்காரணமா யிருப்பதையும் அறிந்தும், அதை நிராகரித்தல் லோகஹிதமென்று எவ்வண்ணம் ப்ரமிக்கக்கூடும்?

ஶ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த

அதிகரண ஸாராவளியின்

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாந

அவதாரிகை.

ஶ்ரீராமாநுஜ [illegible]
[illegible] ஶ்ரீகாஞ்சீ [illegible]
[illegible] ॥

சுருதிமுடித்தேசிகனுர் சொற்றேனிற் சுரும்பாகக்
கருதியெழுங் காதலுடை யண்ணங்கராசிரியன்
கருதரிய வதிகரணசாராவளிப் பொருளைத்
தெரிய வுரைசெயலுற்ருன் சிரியேன்மின் சீரியரே.

* இமவந்தந் தொடங்கி இருங்கடலளவான இப்பாரத கண்டத்தில் ப்ரஸித்தமான மதங்கள் ஆறு; நையாயிகமதம், வைசேஷிகமதம், ஸாங்க்யமதம், யோகமதம், மீமாம்ஸகமதம், வேதாந்திமதமென அவை வழங்கப்பெறும். வேதாந்த சாஸ்த்ரம் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸை யெனப்படும். ஸகல ஸம்மதங்கட்கும் மூலம் அபௌருஷேயமான வேதமேயாம். அவ்வேதந்தன்னில், கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இருபிரிவுகள் உண்டு. அவற்றுள், கர்மகாண்டமாகிய பூர்வபாகத்தில் பசு புத்ர வ்ருஷ்டி அந்ந ஸ்வர்க்காதி ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களுக்கு ஸாதந

மாகவல்ல கர்மங்கள் அங்கோபாங்கங்களுடன் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகைக் கர்மகாண்டத்தில் பலவிடங்களில் பூர்வோத்தர விரோதமும் அபார்த்தங்களும் ஆபாதவுணர்ச்சியையே இயற்கையாகவுடைய மாந்தர்கட்குத் தோற்றக்கூடு மாதலால், ஜைமிநி காசக்ருத்ஸ்நர் என்னும் முனிவரிருவரும் ந்யாயஸஞ்சாரம் பண்ணி அர்த்தத்தை நிர்ணயித்தனர்; அந்த விசாரமே கர்மமீமாம்ஸை யெனப்படும். இதனை விசேஷமாக மீமாம்ஸையென்றே உலகம் வழங்கும். வேதார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமற அறிதற்கு இந்த மீமாம்ஸையிற் கூறப்பட்டுள்ள ந்யாயங்களின் உணர்ச்சி முக்ய ஸாதநமாம். அந்த ந்யாயங்களை உணரப்பெறுதார் வேதத்தின் உண்மைப்பொருளை உணரப்பெறுர். மேற்கூறிய மீமாம்ஸையில், ஜைமிநி மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்டவை பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள்; காசக்ருத்ஸ்ந மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்டவை நான்கு அத்யாயங்கள். இது, தத்வரத்நாகரமென்னும் க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தபடியை அடியொற்றிய பாகுபாடு. வ்ருத்தி க்ரந்தத்தில், பதினறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநி மஹர்ஷியாற் செய்யப்பட்டவை யென்றுரைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விரண்டு க்ரந்தங்கட்கும் பரஸ்பர விரோதமில்லையோ வென்னில்: இவ்விசாரம் இவ்வதிகரண ஸாராவளியில்தானே "வ்ருத்திக்ருத் ஷோடச ஜைமிநேர்விம்சதிகயா ஷோடசஸம்யாயம்யாயஸ்வாத்த" என்னும் பதினேந்தாம் ஸ்லோகத்தில் ப்ரஸக்தமாயிருப்பதனுல், அதன் உரையில் சிறிது விரித்துரைப்போம். நிற்க.

மேற்கூறிய பதினறு அத்யாயங்களில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்கள் மாத்ரமே இப்போது ப்ரஸித்தமாயுள்ளவை. அவற்றிற்கு, ப்ரபாகரர், பாட்டர், முராரிமிஸ்ரர் என்னும் மூவர் வெவ்வேறு வகையாக வ்யாக்யாநங்கள் செய்தனராதலால் மீமாம்ஸகமதம் மூன்று வகையாய்ப் பிரியலுற்றது.

இனி, ப்ரஹ்ம பாகமென்பது உபநிஷத்து. இதனையே வேதாந்தமென்பர். கர்மகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட ஆராதநரூப ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஆராத்ய தேவதையான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வ

ரூப ரூப குண விபூதிகளும், மோக்ஷ தத்ஸாதநாதிகளும் நிரூபிக்கப்படுவது வேதாந்தத்தில்.

அத்தகைய வேதாந்தத்தின் பொருளும் ந்யாய ஸஞ்சாரமின்றி அறிவரிதாதலால் லோகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஸ்ரீமந்நாராயணும்ஶ ஸம்பூதரான வ்யாஸ மஹர்ஷி ஶாரீரகமென்னும் ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸையைச் செய்தனர். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்றும் வ்யாஸஸூத்ரமென்றும் வழங்குவர். இது நான்கு அத்யாயங்களையுடையது.

அவற்றுள், முதல் அத்யாயத்தில், ஸர்வஶ்ருதி வாக்யங்களையும் விசாரித்து ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்றும், ப்ரக்ருதி ஜீவர்களுக்கு, அந்த ஜகத்காரணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாதென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் அத்யாயத்தில், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணத்வம் ஶ்ருதிகளாற் சொல்லுமிடத்தில் வரும் யுக்திவிரோதங்களைப் பரிஹரித்து, பரமாணுக்களுக்கு ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகிற நையாயிக பௌத்த ஜைநாதி மதங்களில், யுக்திவிரோதங்கள் அளவற்றன வென்றும், வேதவிருத்த மதங்கள் அனைத்தும் பரிக்ரஹிக்க வொண்ணுதவை யென்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

மூன்றும் அத்யாயத்தில், தத்வத்ரய விசாரமும், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ஸ்வரூப நிரூபணமுஞ் செய்யப்பட்டது.

நான்காம் அத்யாயத்தில், மோக்ஷஸ்வரூபம், அர்ச்சிராதிகதி ஸ்வரூபம் முதலியன கூறப்பட்டன. இந்த வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்திற்கு முக்யமாகத் தத்வ ஹித புருஷார்த்த நிரூபணத்தில் நோக்கு.

இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமீமாம்ஸைக்குப் பாராசார்யஜாதமஜான வ்யாஸருடைய ப்ரசிஷ்யரான போதாயநர, லக்ஷக்ரந்தங்களுக்கு அதிகமாக எழுதின வ்ருத்தி யென்னும் வ்யாக்யாநத்தைப் பூர்வர்கள் அறுபதினாயிரம் க்ரந்தமாகச் சுருக்கியருளினர். பின்பு இக்கலியுகாரம்பத்தில் டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் என்னும் மூன்று

422

முனிவர், அந்த ஶாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரவர்த்தகராயினர். அம்மூவருள் டங்கரென்பவர், விஸ்தீர்ணமான போதாயந வ்ருத்தி க்ரந்தத்தை ஆறுயிர வாக்யமாக ஸங்க்ரஹித்தார். த்ரமிடர் என்பவர் அந்த வாக்யக்ரந்தத்திற்குப் பாஷ்யம் செய்தார். குஹதேவரென்பவர் அந்த பாஷ்யத்திற்கு டீகை செய்தார். இவர்கள் ஸ்ரீவிஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திலும் விஷ்ணுபாரம்ய ப்ரதிபாதநத்திலும் ஊற்றமுடையரென்பதை இவர்களுடைய க்ரந்தங்களும் ஸ்ரீபாஷ்ய ஶ்ருதப்ரகாசிகாதிகளும் நன்கு புலப்படுத்தும். நிற்க.

கௌடபாதர், சங்கராசாரியர், வாசஸ்பதி மிஶ்ரர் முதலானோர் ஜகத்ப்ரஹ்மாத்வைதத்தையும் ஜகந்மித்யா த்வத்தையும் சொல்லத் தொடங்கினர். இவர்களே அத்வைதிகள். இவர்களில் சங்கராசார்யர் ப்ரஹ்மமீமாம்ஸைக்கு அத்வைதபரமான பாஷ்யம் செய்தார். அங்ஙனமே தஶோபநிஷத்துக்களுக்கும் பகவத்கீதைக்கும் ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திற்கும் பாஷ்யஞ் செய்தார். பட்டபாஸ்கரர், யாதவப்ரகாஶர் முதலானோர் சிலர் அத்வைதவாதிகளாயினும் சங்கராசார்யருடைய கருத்தைப் பின்செல்லாமல் வேறுவேறு விதமாக அத்வைதாபிப்ராயத்தை வர்ணித்து, முற்கூறிய ப்ரஹ்மஸூத்ராதிகளுக்குப் பாஷ்யங்கள் செய்துள்ளார். இவர்கள் மாயாவாதிகளல்லர்; உபாதிவாதிகள். ஜகத்து ஸத்யமென்பர். இப்படிச் சங்கரமதம், பாஸ்கரமதம், யாதவப்ரகாஶ மதமென்று அத்வைதஸமயம் மூவகையாகப் பிரியலுற்றது.

இப்படிப்பட்ட அத்வைதிகளால், முற்பட்ட போதாயநாதிகளுடைய க்ரந்தங்களுக்கு விருத்தமாகப் பல க்ரந்தங்கள் எழுதப்பட்டு மாயாவாத மோஹ சூர்ணத்தினல் மயக்கப்பட்டவளவில், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் "ந்யாயதத்வம்" என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தையும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் "ஸித்தித்ரயம்" என்கிற க்ரந்தத்தையும் அருளிச்செய்து அத்வைதவாதத்தை நிராகரித்து ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தையும், ஸ்ரீமந்நாராயண பாரம்யத்தையும் ஸ்தாபித்தருளினார்கள். பின்பு, * ஆரணநூல் வழிச் செவ்வையழித்திடு மைதுகர்க்கோர் வாரணமாய் அவர்வாதக் கதலிகள்

423

மாய்க்கும் பிரானுகிய இராமாநுசமுனி இத்தலத்துதித்து, போதாயநாதி மஹர்ஷிகள் செய்த க்ரந்தங்களும், நாதயாமுநமுனிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும், மிக்க விரிவும் மிக்க சுருக்கமு முடையனவா யிருப்பதைக்கண்டு, ஸர்வ லோகாநுக்ரஹார்த்தமாக அதிக விரிவும் அதிக சுருக்கமுமின்றி ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸைக்கு ஸ்ரீபாஷ்யமென்னும் வியாக்யாநம், ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம், ஸர்வோபநிஷதர்த்த ஸங்க்ரஹமான வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முதலான க்ரந்தங்களையும் அருளிச்செய்தருளினர்.

இப்படி * அறுசமயச் செடியதனை அடியறுத்து, அடர்ந்து வருங் குதிட்டிகளை அறத்துறந்து, செறுகலியைச் சிறிதுமறத் தீர்த்துவிட்டு, மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தருளின எம்பெருமானருடைய தர்ஶநம் ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைதமென்றும், ஆநந்ததீர்த்தருடையமதம் த்வைதமென்றும், சங்கராசாரியருடைய மதம் அத்வைதமென்றும் வழங்கப்பெறும்.

இனி, விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஶப்தத்திற்குப் பொருளென்? இந்த ஶப்தத்தினால் ராமாநுஜ தர்ஶநத்தை வழங்குவதற்கு அடியென்? என்னில், சிறிது சொல்லுகிறோம்: ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தம் - ஸித்தாந்தமெனப்படும்; "𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃" என்று ந்யாயபரிசுத்தியிற் கூறப்பட்டதிறே. ந்யாயஸாரத்திலும், "𑌪𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌤 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃" என்று கூறப்பட்டது. 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 - 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾; 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - இரண்டா யிருத்தல்; பேதமென்றபடி. 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍; அபேதமென்றபடி. 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍 - 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍; தன்னில் வேறுபட்ட சேதநா சேதநங்களனைத்தையும் விஶேஷணமாக வுடைய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தத்வமென்கையாலே ராமாநுஜமதம் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமென வழங்கப்படாநிற்கும். ஶங்கராதிகள் ப்ரஹ்மமொன்றையே தத்வமாகக்கொண்டு மற்றுள்ள அனைத்தையும் பொய்யெனக் கொள்ளுகையாலே அவர்களுடைய மதம் அத்வைத ஸித்தாந்தமென

வழங்கப்படாநிற்கும். ஆநந்ததீர்த்தாதிகள், ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவஸம்பந்தத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதாய் ஐக்ய வ்யபதேஶ யோக்யமானதொரு ஸம்பந்த விசேஷத்தை அங்கீகரியாமையாலும், அந்த ஜகத் ப்ரஹ்மங்கள் ஸத்யமென்று இசைகையாலும், அவர்களுடைய மதம் - த்வைத ஸித்தாந்தமென வழங்கப்படாநிற்கும்.

ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில், சிதசிதாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸத்யத்வத்தை அங்கீகரித்து, அவற்றுக்கு சரீரசரீரி பாவஸம்பந்தங் கொள்ளுகையாலே, உலகத்தில் சரீரத்திற்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரஸ்பரம் அத்யந்த பேதமிருந்தாலும், "தேவதத்தோ ஜாதः" என்றாற்போன்ற ஏகத்வ வ்யவஹாரம் காணப்படுவதுபோலவே இங்கும் சித்தையும் அசித்தையும் சரீரமாகவுடைய ப்ரஹ்மத்திற்கு ஐக்யவ்யபதேசமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபபேதமும் பொருந்தத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தம் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது "अशेषचिदचित्प्रकारं ब्रह्मैकमेव तत्त्वम्; अत एव वेदसंग्रहे उक्तं सामान्यतः प्रमाविषयतया विशेषतः प्रकर्षेण ज्ञेयतया च प्रमेयं चिदचिद्वस्तु । तत्र प्रकारप्रकारिणोः प्रकाराणां च मिथो भेदेऽपि विशिष्टैक्यादिविवक्षया एकत्वव्यपदेशः, तदितरनिषेधश्च" என்று. இத்தால், விஶிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்தமும் அர்த்தாத் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி, இத்தர்ஶநத்தில், மதாந்தரவாதிகள் அங்கீகரியாத நித்யஸூரி ஸத்பாவம் முதலிய பல அர்த்தங்கள் கிடக்க, அவற்றையிட்டு நம் தர்ஶநத்தை நிரூபியாதொழிவானென்? என்னில், சொல்லுகிறோம். மதாந்தரவாதிகளால் அங்கீகரிக்கப்படாதனவாய் ஸித்தாந்தத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களில் ஶரீரஶரீரி பாவஸம்பந்தமாகிற இவ்வர்த்தமே ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரமாகையாலே மற்ற அர்த்தங்களை அப்ரதாநமென்று விட்டு, ப்ர

தாரமான இவ்வர்த்தந் தன்னையிட்டு நிரூபிக்கிறபடி. விஶிஷ்டாத்வைத மென்ற சொற்போக்கில் தோன்றுவது - ஶரீரஶரீரிபாவ ஸம்பந்தமிறே.

இனி, ப்ரதாநப்ரதி தந்த்ரமாவதென்? என்னில்; "ப்ரதி நியதம் தந்த்ரம்" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே, இதர மதங்களுக்குப் புறம்பாய், அந்தந்த மதங்களுக்கு உள்ளீடான அர்த்தம் ப்ரதிதந்த்ர மெனப்படும்; "ஸ்வதந்த்ரோக்தஸ் ஸித்தாந்த: ப்ரதிதந்த்ரோऽபிதீயதே" என்றதிறே ந்யாயஸாரத்தில். இப்படி ப்ரதிதந்த்ரமான அர்த்தங்கள் நம் தர்ஶநத்தில் நித்யஸூரி ஸத்பாவம் முதலியவை ஆகின்றன. அவற்றுள் இந்த ஶரீரஶரீரி பாவ ஸம்பந்தம் ப்ரதாநமா யறுகையாலே இது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ர மெனப்படும்.

இனி, இந்த ஸம்பந்தத்திற்கு மற்ற அர்த்தங்களிற் காட்டில் ப்ராதாந்யமாவதென்? எனில்: வேதங்களனைத்தினுடையவும் உண்மைப்பொருளை உணர்த்துகையும் ஸர்வவாதி விஜயத்திற்குக் காரணமா யிருக்கையு மாய்த்து இதற்கு ப்ராதாந்யம்.

"ஶ்ரேயஸ்ஸம்ப்ரஹ்ருதி நியமனே ஶாஸ்த்ரஸித்தம் ஶரீரம்
ஸத்தாஸ்தைர்ய ப்ரயதநமபி ஸ்வேதரஸ்யாத்மநஸ்ஸ: |
விஶ்வம் பஶ்யந்நிதிஹ பவதி வ்யாபகாத்மப்ரதிஷ்டே
ஶரீராணாத்மந்யேவ ஶரீரம் ப்ராஹுரேதத்விதந்த்ரம் ||"

என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தின் முதலிலுள்ள காரிகையும்,

"யச்சக்தம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாதிவித்யாதரை:
ஶ்ருத்யந்தேஷு ப்ரதிதந்த்ரமீர்யதமிஹ ஸ்பஷ்டம் விபஶ்சித்தமை: |
தந்த்ரைஸ்தந்த்ர ஸமஸ்த்யஸத்வேதி விஷயம் தத்ஸ்தஸ்ஸாம்ப்ரதம்
ஸேவாஸம்ப்ரதாயநஸேதஸம்ஸ்யாஸம்ஜ்ஞாகோலாஹல: ||"

என்று முடிவிலுள்ள காரிகையுமிங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும்.

“ பிதோ பேதம் தத்த்வத்ருஷ்டிர்பவதி பேதஶ்ருதிர்யோ
விஶிஷ்டைக்யாதைக்ய ஶ்ருதிரவிவாதா யத்ர ஸம்பவதி ।
ஆத்மா வேத்யோ பாஷ்யம் நிர்வாஹ்ய ஜகதுபயதா
நிர்தோஷாக்ஷீணஶ்ருதி நிர்வாஹா பணிதயே ॥ ”

[ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்.]

என்கிற ஶ்லோகத்திலே, ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரமென்று கீழ் விரிக்கப்பட்ட அர்த்தம் வேதங்களனைத்தினுடையவும் உண்மைப்பொருளை உணர்த்தும் வகை உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதன் கருத்து :—“ ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ” “ ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ ” “ நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் ” என்றிவை போல்வன பேதஸ்ருதிகளென்றும், “ நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ” “ ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் ” “ ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம ” என்றிவை போல்வன அபேதஸ்ருதிகளென்றும், “ யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ” “ யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ” “ ய ஆத்மநி திஷ்டந் ” என்றிவை போல்வன வடகஸ்ருதிகளென்றும் பெயர்பெறும்; இம்மூன்று வகைச் சுருதிகளுள் பேதஸ்ருதியை ஔபசாரிகமாகவாதல், பொருட் பொருத்த மற்றதாகவாதல் கொள்ளக்கடவர்கள் அத்வைதிகள். அபேத ஶ்ருதியை அங்ஙனே கொள்ளக் கடவர்கள் த்வைதிகள். வடகஸ்ருதியையோ வென்னில், த்வைதிகள் அத்வைதிக ளென்ற இருவகுப்பினரும் அங்ஙனே கொள்ளக்கடவர்கள். இத்தால், அத்வைதிகள் அபேத ஶ்ருதியையும், த்வைதிகள் பேத ஶ்ருதியையுமே ஸ்வரஸமாக நிர்வஹிக்கக்கடவர்கள் என்றதாயிற்று.

இனி, நம் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திலோ வென்னில்: உலகத்திற் காணும் ஶரீரஶரீரி ந்யாயத்தாலே, சரீரத்திற்கும் சரீரிக்கும் பரஸ்பரம் பேதம் அநுபவஸித்த மாகையாலே அவ்வகையான பேதத்தை பேதஸ்ருதிகள் போதிக்கின்றன வென்

றும், "வெதூவாகஃ" என்றாற்போலே விஶிஷ்டஶரீரி ஒன்றாகையாலே அங்ஙனெத்த ஐக்யத்தை அபேதஶ்ருதிகள் உணர்த்துகின்றன வென்றும், இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தை வடகப்ருதிகள் வற்புறுத்தாநின்றன வென்றுங் கொண்டு மூவகைச் சுருதிகளும் முக்கியங்களாகவும் மிக்க பொருட்பொருத்த முற்றனவாகவும் நிர்வஹிக்கப்படும்.

"யயாஹ-தை ஹாயமு யதிநாவதி ஸூக்திவிஜயதெ
ஸயாஸ நொஹாஹாவிஸவரித விவக்தி: ஶ்ருதிமிராா ।
கயாஷாவந்த் கௌத ஸதகஹ கொஹாஹஹதை
த்ரிவெதீநிவெடு வூஸநவிநொட வரணயிநீ ॥"

என்று யதிராஜஸப்ததியில் ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்தமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

[த்ரிவெதீத்யாதி.] த்ரயாணாம் வெடாநாம் ஸமாஹாரஃ- த்ரிவெதீ,—பேதஶ்ருதி, அபேதஶ்ருதி, வடகஶ்ருதி, என்று மூன்று வகைப்பட்ட வேதபாகங்களின் திரளுக்கு த்வைதிகளாலும் அத்வைதிகளாலு முண்டாக்கப்பட்ட வருத்தத்தை விநோதமாகவே ஒழிக்கவற்று எம்பெருமானாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியென்றபடி.

ஆகவிப்படி, ஸர்வஶ்ருதிகளின் முக்யமான அர்த்தத்தை மூதலிக்குந் தன்மையாலும், வாதி விஜயத்திற்கு உறுப்பாந் தன்மையாலும் சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தம் நம் தர்ஶநத்திற்கு ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ர மென்கைக்கிடமாயிற்று. "ஹாயாநெநவ்யவஷெஶா ஹவநி" என்கிற ந்யாயத்தாலே, அந்த ஸம்பந்தத்தை உணர்த்த வல்ல, விஶிஷ்டாத்வைத ஶப்தத்தாலே நம்முடைய தர்ஶநம் வ்யபதேசிக்கப்பெற்றது.

இங்கே சிலர், ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும், ஸ்தூல சிதசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் ஸித்தாந்த ஸித்தமாகையாலே "விஶிஷ்டஞ்ச விஶிஷ்டஞ்ச விஶிஷ்டெ; விஶிஷ்டயொரஐெதம்-விஶிஷ்டாஐெதம்" என்று வ்யுத்பத்தி

428

பண்ணுவர்கள். அது பலபடிகளாலும் பொருத்த மற்றதாமென்பது கீழ்விவரித்தவாற்றால் விளங்கும். அன்றியும், சேதநாசேதநங்கள் சரீரமென்னுமிடம் ஸித்தித்த பின்பே 'விஶிஷ்டயொ ரத்வைத' மென்னுமர்த்தம் ஸித்திக்குமென்று சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு இவ்வர்த்தம் உபஜீவிக்க வேண்டுகையாலும் அங்ஙனே வ்யுத்பத்தி பண்ணவொண்ணாதாம்.

ஆனபின்பு விஶிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்தம் முன்னுற விரித்தவாறே பொருத்த முடைத்தாம். அதற்கு மாறாகப் பண்ணும் வ்யுத்பத்தியில் பொருட் பொருத்த மற்றிருக்கையோடு வ்யாகரண சாஸ்த்ரமர்யாதைக்கும் அது விபரீதமாய்க் கிடக்கு மென்பர்; அதைப்பற்றி இங்கொன்றும் விரித்துரைக்கின்றிலோம்.

இந்த விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் இக்கலியுகாதியிலே *மறைப்பாற்கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து, துறைப்பாற்படுத்தித் தமிழாயிரத்தின் சுவையமிழ்தங், கறைப்பாம்பணைப் பள்ளியானன்பரீட்டங்களித்தருந்த நிறைத்தருளின நம்மாழ்வாராலே, தம்முடைய திருவாய்மொழியில், "உயர்வற வுயர்நலம்," "வீடுமின் முற்றவும்," என்ற இரண்டு திருமொழிகளில் ஸம்க்ஷேபித்து ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டது.

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥"

என்று ஸ்ரீ த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்தில், ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்ததை இங்கு அநுஸந்திக்க.

நம்மாழ்வார்க்குப் பின்பு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளாலும் ஆளவந்தாராலும் ந்யாயதத்வஸித்தித்ரயாதிகளில் விவரிக்கப்பட்ட இத்தர்ஶநம் எம்பெருமானாராலே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் குதர்க்கங்களாலே சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி நன்கு ப்ரதிஷ்டாபிதமாயிற்று. ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு மற்றுள்ள பாஷ்யங்கள் ஆர்ஷவியாக்யாநங்களை அதிலங்கித்துக் கிடக்கின்றன வென்னுமிடம் "ஊவா

ஸாமெத்ரு வியூாத்” “ஸவூத்ரு ப்ரஸிஷோவஷெஸாதி” “ஹஙீா ஸதீ ஸாஷா ஊயவ்ரூவஷெஸாத்” “ஊஹுர உத்த ரெஷ்வீ:” இத்யாதிகளில் ஸுஸ்பஷ்டமாய் விளங்காநிற்கும்.

ஆகையாலே,

“ நிரூபாயா பொயாயநஹணிதி நிஷ்டூஸுஹஹா:
விஶுஷொவநூாஸவூதிஷிதுஹாஶாரீரகநயா: ।
சகஹிணே: கஷெ ஜெயதிவதிநிபஷூா நிஜஃஹெவெ:
சுநிஞ்ராண ப்ரஜ்ஞாஸஸஙநி வெயா யஹஷியா ॥ ”

என்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்தபடி நம் எம்பெருமானாருடைய பாஷ்யமே மஹர்ஷி மதாநுஸாரியாய் நல்லறிவு நல்கவற்றாய் ஆதரிக்கத்தக்கதாயிருக்கும்.

இந்த பாஷ்யத்திற்கு மூலமான ஶாரீரகப்ரஹ்ம மீமாம்ஸை யில் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களும், நூற்றைம்பத் தாறு அதிகாரணங்களும் அமைந்துள்ளன. “ அஷாக்ஷர ஸஂதிஶூ ஸாரவதிஷ்மதொஂவழ । அஸ்தொ ஹநவஷூஞ் ஸூத்ரஂ ஸூ த்ரவிஷொவிஷ: ॥ ” என்று ஸூத்ரலக்ஷணஞ் சொல்லப்பட்டது. “ ஸூத்ராயெஹா வணூஷெயத்ரு வாமெகூஸூத்ரா நுகா ரிஹி: । ஷவஷாநிவ வணூஷெ ஹாஷூஂ ஹாஷூ விஷொ விஷ: ॥ ” என்று பாஷ்யலக்ஷணஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஓரோரதிகரணத்துக்கும் ஐந்து அங்கங்களுண்டு ; அவையா வன :— விஷய வாக்யநிரூபணம், ஸம்சயப்ரதிபாதநம், பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த யுக்திநிரூபணம், நிஸ்சயம், பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தங்களின் ப்ரயோஜந நிரூபணம் என்னுமிவை. “ விஷயஸஂஶயமெஶ்சவ விவாஸோ நிணூயஷ்யா । ப்ரயொஜநஞ் வஷாஜஂ ப்ராத்ஃாயி கரணஂவிஷ: ” என்றதுகாண்க.

இனி, பத்து அங்கங்களுண் டென்பாருமுண்டு ;

“ ஸஜதிவிஷயமெஶ்சவ ஸஂஶயொதூாந காரணூ ।
ஸஂஶயஸூ ப்ரகாரஶ்ச தஷயூாவ விசாரணா ।

தஸ்யாம்ஶம்ஶிக்ஷணம் ந்யாயௌபவஸ்யோ அஶ்வயோ: ।
நிர்ணயஸ்தத்ஸமஞ்ஜஸதி வ்யாக்யாந்ய யிக்ருதௌ உஶ ॥"
என்றது காண்க. நிற்க.

இந்த ஶாஸ்த்ரம் ஶாரீரகமென்று வ்யபதேஶிக்கப்படும்; ஶரீரஸம்பந்தீ - ஶாரீர:; ஜகத்தை ஶரீரமாக வுடையவன் என்றபடி. ஶாரீரம் காயதி - வ்யாசஷ்டே இதி ஶாரீரக:, "கை ஶை - ஶப்தே" என்கிற தாதுவில் "ஆதோऽநுபஸர்கே க:" என்ற அநுசாஸநத்தினால் கப்ரத்யயம் ப்ராப்தமாயிற்று. ஆகவே, ஜகச்சரீரகனான எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரம் ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று. ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில், "ஶாரீரகம் - ப்ரஹ்மஸூத்ரம்; ஜக்ச்சரீரக: பர ஆத்மா ஶாரீர:; 'தஸ்யைஷ ஏவ ஶாரீர ஆத்மா' இதி ஶ்ருதே: । தத்விஷயகம் ஶாஸ்த்ரம் ஶாரீரக மித்யுச்யதே" என்ற பங்க்தியும், தத்வடீகையில் "ஸர்வஶரீர மாத்மாநம் உபஶ்யதா ஶாரீரக ஶப்தேந" என்ற பங்க்தியும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.

இந்த ஶாரீரக ப்ரஹ்ம மீமாம்ஸைக்கு எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த பாஷ்யம் அதிவிபுலமாயும் வாக்யராஶிமயமாயு மிருக்கையாலே அதிலுள்ள அர்த்தங்கள் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் அருமையா யிருக்கும்படியைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்ட கவிதார்க்கிக கேஸரியான நம் வேதாந்த தேஶிகன் ஒரோரதிகரணார்த்தத்தையும் ஸாரமாக எடுத்து அருளிச்செய்து எம்போலியரை அநுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி "அதிகரண ஸாராவளி" என்னும் ஆஶ்சர்யமானதொரு க்ரந்தரத்நத்தைத் திருவவதரிப்பித்தருளினார். அதன் பொருள்களை, அடியேன், மணிப்ரவாள நடையில் அநதிஸங்க்ரஹ விஸ்தரமாக வரையத்தொடங்காநின்றேன்.

அவதாரிகை முற்றும்.

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியன்,
(செந்தமிழ்ச்செல்வர்.)

4 51

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்யஸபை.

1912 - 13 ஹு - த்திய ஆடிடருடைய அறிக்கை.

1. 1912-ம் ஹு அக்டோபர்மீ முதல் 1913-ம் ஹு செப்டம்பர்மீ வரையில் ஸபையின் கணக்குகள் என்னால் பரிசோதிக்கப்பட்டது. ஒன்று இரண்டு கைப்பிசகுகள் தவிர, கணக்கின் மொத்தங்கள் யாவும் ஸரியாக இருக்கின்றன. கணக்குகள் மொத்தமும் ஸரியாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

2. ஷை வருஷம் மொத்த வரும்படி ரூ. 695-0-0. செலவு ரூ. 674-1-3. ஸம்வத்ஸர ஆகீரில் காரியதர்சியின் கையிருப்பு ரூ. 20-14-9.

3. ஸபையானது ஒரே நிதானமாக வ்ருத்தியடைந்திருக்கிறது. வீண் செலவுகள் ஒன்றும் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நடந்த க்ரந்தங்களைப் பார்க்குமளவில், செலவாயிருக்கும் மொத்த தொகையும், மிகவும் உசிதமாக விருக்கிறதென்றும், ஜாக்கிரதையாக வேலைகள் நடத்தப்பட்டதாகவும் ஏற்படுகிறது.

4. இதுவரையில் ஸபையாரால் வெளியாருக்குக் கொடுக்கல் ரூ. 405-0-0. ஸபையின் பத்ரிகைக் கணக்குகளில் ஸபைக்குச் சேரவேண்டிய தொகை ரூ. 370-0-0.

5. முக்யமான அம்சங்களில் வரவு செலவு மொத்தங்கள் பின்வரும் ஜாப்தாவில் காணப்பட்டிருக்கிறது.

6. கேவலம் கொஞ்ச காலத்தில் இந்த ஸபை இவ்வளவு வ்ருத்தி அடைந்தது மிகவும் ஸந்தோஷகரமான விஷயமாக இருக்கிறது. இனியும், இதைவிட இன்னும் அதிக ச்ரேயஸ், எல்லா விதத்தாலும் அடையும் என்று நம்புகிறோம்.

வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர்,

ஆடிடர்.

7-4-14.

1912 - 1913 வரவு செலவு கணக்கு.

நம்பர்.	விவரம்.	தொகை. ரூ.	அ.	பை.	நம்பர்.	விவரம்.	தொகை. ரூ.	அ.	பை.
1	முன் கையிருப்பு ...	33	15	3	1	காகிதம் அச்சுக்கூலி வகைரா ...	61	5	0
2	அங்கத்தினர் விசேஷ வசூல் ...	165	0	0	2	தபால்கூலி ...	63	14	9
3	அங்கத்தின் வருஷச் சந்தா ...	16	0	0	3	மஹாஸங்கம் செலவுகள் ...	254	5	0
4	பிரிவுகளிலிருந்து வசூல் ...	25	0	9	4	ரயில்சார்ஜ் வகைரா	78	15	6
5	வெளியாரிடத்திலிருந்து விசேஷ வசூல்	100	0	0	5	தீபிகைக்குக் கடன் ...	200	0	0
6	வியாஜ்யகணக்கிலிருந்து வரவு ...	25	0	0	6	படங்கள் ...	12	8	0
7	வெளியாரிடத்தில் கடன் ...	225	0	0	7	சில்லரைச் செலவு ...	3	1	0
8	தீபிகைக் கணக்கு ...	105	0	0	8	கையிருப்பு ...	20	14	9
		695	0	0			695	0	0

ஸி. ராஜகோபாலாசாரியன், காரியதரிசி. 7-4-14.

வி. கிருஷ்ணஸாமி அய்யர், ஆடிட்டர். 7-4-14.

ஸ்ரீதேசிக ப்ரபந்தம்.

இஃது, திருவஹீந்த்ரபுரம் பகவத்விஷய வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமியால், பல வ்யாக்யானங்களுக்கு இணங்க, பிழையறப் பரிசோதிக்கப்பட்டு, அடிவரவுடனும், க்ரமமான ப்ரபந்த வரிசையுடனும், நல்ல காகிதத்தில், சுத்தமாயும், எவ்வித பிழையு மில்லாதபடி, மிக த்ருப்திகரமாக், ஸ்ரீமான் கி. ஸ்ரீராமாசார்யர், கொ. ஸுதர்சநாசார்யர், இவர்களால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் விலை ப்ரதி 1-க்கு, (முன்னிலும் 2 - அணு குறைத்து) 6 - அணுவாகும். ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் விஷயமாகவும், ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோபயதீந்த்ர மஹாதேசிகன் விஷயமாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்ட அடைக்கலப்பத்துகளும் சேர்ந்தது, ப்ரதி 1-க்கு 6-அணு, 6 - பையாகும். தபால் சார்ஜ் வேறு.

நமது ஸித்தாந்தத்தில் ச்ரத்தையுள்ள எல்லாரும் இந்த க்ரந்தத்தை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேம்.

இது, சென்னை, திருவல்லிக்கேணி தோட்டி வீதி 38-வது நம்பர் க்ருஹத்திலிருக்கும் கொ. ஸுதர்சநாசார்யரிடத்தில் கிடைக்கும்.